

BUTLLETÍ OFICIAL DEL BISBAT DE LLEIDA

T. CXX - N. 1 - 2 - 3

Gener - Febrer - Març 2013

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDIX

Diòcesi

Bisbe:

Ajudant a viure	
Cartes pastorals	5
Any de la Fe	
Testimonis	21
Renuncia del Papa Benet XVI	
Comunicat del Sr. Bisbe	22
Elecció del nou Papa Francesc	
Tenim Papa. Donem gràcies a Déu	23
Missa Crismal. Acció de Gràcies pel Papa Francesc	
Homilia del Sr. Bisbe	25
Confirmacions	
Primer trimestre	28
Capella Miravall	
Decret	29

Vicaria General:

Consell Presbiteral	
Sessió del dia 3 de desembre de 2012.....	30

Vicaria Pastoral:

Consell Pastoral Diocesà	
Sessió del dia 16 de novembre de 2012.....	34

Secretaria General:

Nomenaments	38
Necrològica	
Mn. Josep Alexandre Baró Ania	39

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d'informació:

Comunicat de la reunió núm. 205	41
---------------------------------------	----

Santa Seu

Sant Pare:

Missatges

XXI Jornada Mundial del Malalt	43
XLVII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials	46

Habemus Papam!

Inici del Pontificat de S.S. el Papa Francesc	50
Homilia del Sant Pare Francesc	51

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Primer Trimestre 2013	55
-----------------------------	----

Ajudant a viure

La manifestació als pagans

6 de gener de 2013

Després de la manifestació del Senyor als més pobres durant la nit de Nadal, en la persona dels pastors, avui l'Església celebra la manifestació (en grec "epifania") de Jesús als pagans, en la persona d'uns personatges (mig savis, mig **astròlegs**) vinguts de regions llunyanes a la recerca del Rei dels jueus. D'ells parla l'evangeli de Mateu i la tradició popular ha conservat entre les figures del pessebre aquests homes en camí, buscant amb perseverança i seguint els senyals de Déu en el camí de la vida.

Meditant aquest text, les primeres comunitats cristianes eren conscients de rellegir la història del món del seu temps: uns pagans (gentils, estrangers, no jueus) que han descobert en Jesús la llum definitiva, i uns jueus dramàticament posats en qüestió per aquest home que trastoca totes les seves conviccions, sense que arribin a descobrir que en ell es compleixen totes les seves esperances. Herodes i els seus ho sabien, estaven documentats, i de fet varen assenyalar la ruta exacta als Mags, però sense creure-hi. Fa pensar veure el contrast que hi ha entre l'alegria d'uns quan entren en la casa i ofereixen els seus tresors, és a dir allò de més preuat per a ells, i la por dels altres, que es converteix en violència i assassinat dolorós.

Després de dos mil·lennis de cristianisme, ens caldria de debò aquesta actitud responsable dels Mags, persones sempre en camí. Per arribar a la fe cal voler fer-se les grans preguntes sobre el sentit de la vida i buscar la resposta amb set de veritat i de salvació. Una recerca que va sempre acompanyada del necessari discerniment a la llum de la raó i a l'escolta de la Paraula de Déu, de la capacitat de llegir els signes i de la humilitat de deixar-se ajudar. Malauradament, avui són molts els que no volen buscar o s'han cansat de fer-ho i prefereixen anar tirant en la indiferència o en un agnosticisme més o menys respectuós amb els creients. I també cal reconèixer que els cristians no sempre som referents atractius i testimonis d'una fe professada, celebrada i viscuda en profunditat.

D'altra part, no oblidem que aquells personatges vinguts de l'Orient molt llunyà, en arribar i postrar-se en adoració, no és que hagin trobat res d'extraordinari a primera vista: una casa, un nadó, una mare. Allò extraordinari ha estat el camí que han fet guiats per uns senyals que han hagut d'interpretar valent-se de la sensibilitat de la pròpia cultura i de la pròpia

tradició religiosa. El camí dels Mags és tipus i figura de les etapes que cada poble i cada persona ha de recórrer en tot temps per tal d'arribar a trobar el Senyor. I, com ells, abans del goig de la trobada amb Jesucrist, abans de reconèixer-lo com a referent definitiu i posar als seus peus la decisió de viure el seu seguiment formant part de la seva comunitat, és necessari buscar, preguntar, escoltar, reflexionar, pregar... i seguir els signes de Déu que hi ha al nostre voltant. A més de do de Déu, la fe és responsabilitat personal.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Emigrants i església evangelitzadora

13 de gener de 2013

Fa poc més de 50 anys, el Concili Vaticà II recordava que “l'Església avança juntament amb tota la humanitat” (*Gaudium et Spes* 40). És un repte ben explícit per a tots i cadascun dels seus membres que cal fer-lo vida i que es va traduir en l'esforç de molts cristians compromesos en la lluita contra les injustícies.

Més tard, el **Sínodo** universal de 1971 sobre “La justícia en el món” va arribar a afirmar que “l'acció a favor de la justícia i la participació en la transformació del món es presenta clarament com una dimensió constitutiva de la **predicació** de l'evangeli, és a dir, de la missió de l'Església per a la redempció del gènere humà i l'alliberament de tota situació **opressiva**” (Cfr. Introducció).

És una presa de posició que no es perd en floritures: afirma rotundament que comprometre's en la transformació de la societat pertany a la missió de l'Església d'evangelitzar. No és una conseqüència, sinó una “dimensió constitutiva”. No s'evangelitza per a després transformar la realitat, sinó que aquesta transformació social és ja **evangelització**, encara que no és tota l'**evangelització**.

Encara el **Sínodo** universal de 1974 va estudiar més a fons la relació d'aquestes tasques de promoció humana amb l'**evangelització** i amb l'Església mateixa i, recollint els fruits d'aquella assemblea, el Papa Pau VI situa l'**Evangelització** en el centre de la vida i de l'actitud de l'Església, i en fa consistir la missió en la renovació de la humanitat: “L'evangelització –diu– és un procés complex, amb elements variats: renovació de la humanitat, testimoniatge, anunci explícit, adhesió del cor, entrada en la comunitat, acollida dels signes, iniciatives d'**apostolat**” (Cfr. *Evangelii Nuntiandi* 24).

Així doncs, lluitar per un món més just és obrir el camí de l'evangelització, és ja evangelitzar, perquè és fer realitat –tot i que de forma incipient i germinal– aquella fraternitat a la que aspira el cor humà. Si el Beat Joan Pau II afirmava que la persona humana és “el primer camí que l'Església ha de recórrer en el compliment de la seva missió..., camí senyalat pel mateix Crist” (Cfr. Centesimus annus, 53), ara Benet XVI ha volgut precisar que “tota l'Església, en tot el seu ésser i obrar, quan anuncia, celebra i actua en la caritat, tendeix a promoure el desenvolupament integral de l'home” (Cfr. Caritas in veritate 11).

Celebrant el proper diumenge a les nostres Comunitats la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat amb el lema “*Migracions: peregrinació de fe i esperança*”, cal fer-nos ressò de la dura experiència que viuen prop de mil milions d'éssers humans i mostrar-los la bondat de Déu que els fa costat amb la nostra acollida i ajuda fraterna sense discriminacions, afavorint i acompanyant la seva inserció integral en els nous contextos socioculturals que han de compartir.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Què espera el senyor dels cristians?

20 de gener de 2013

Al voltant del 25 de gener –commemoració de la conversió de l'apòstol Pau– els cristians concentrem la nostra atenció de manera particular sobre la persistent divisió que ens acompanya, i que disminueix la nostra capacitat **evangelitzadora** perquè contrasta amb la voluntat de Jesús. Cristians de les diferents confessions ens apleguem a pregar per la unitat i acompanyem aquesta pregària amb la nostra disponibilitat per a treballar segons el projecte de Déu, que vol aquesta unitat dels seus fills i filles.

La pregària per la unitat dels cristians va purificant-nos de prejudicis i ens fa humils per a reconèixer les nostres errades i disposar-nos a la reconciliació. I resar units el **Pare nostre** expressa i alimenta la nostra fe perquè Jesucrist hi és present com va prometre (cf Mt 18,20). Però la pregunta que ens fem enguany és *com presentar-se millor davant Déu?*, “amb quina ofrena que li agradi de debò?”. (Cfr Mi 6,6-8) I la resposta que reproduïx el mateix profeta és: “Ja t’han ensenyat, home, què és bo, què espera de tu el Senyor: practica la justícia, estima la bondat, comporta’t humilment amb el teu Déu.”

És una crida a la necessària qualitat espiritual i a les motivacions evangèliques en relació a Déu i al proïsme. Una espiritualitat orientada a la transcendència i, alhora, encarnada en els esdeveniments de cada dia i en la vida de les persones, sensible als seus goigs i esperances, a les seves tristeses i angoixes, sabent que hem de viure-les en pròpia carn perquè no hi ha res verdaderament humà que no trobi eco en el cor d'un cristià (cfr. *Gaudium et Spes*, 1). La fe en Jesucrist, viu i present enmig de nosaltres, ens constitueix en comunitat de germans. És això el que anunciem, celebrem i cal viure personal i comunitàriament.

En aquests cinquanta anys des de la convocatòria del Concili Vaticà II s'ha avançat molt, però cal seguir caminant, pregant, dialogant, cooperant, convençuts que l'actual situació de divisió és inacceptable. Hem de mostrar amb paraules i amb obres la veritable imatge de Déu revelada i encarnada en Jesucrist. I l'actual separació és un obstacle per a l'acció **evangelitzadora**.

En el món actual, amb l'escenari social i econòmic que tenim, segueixen ressonant les paraules del profeta ("Practica la justícia, estima la bondat, comporta't humilment amb el teu Déu"). La justícia, la bondat, la humilitat segueixen essent una exigència en la nostra societat socialment desigual, culturalment pluralista i religiosament secular. És urgent i necessari col·laborar en la creació d'un model més fratern, contribuint a promoure la cultura de la comunió més enllà de les diferències.

Aquesta és l'ofrena que espera el Senyor, i la unitat dels cristians és com un sagrament que visibilitza aquella comunió a la que està cridada la humanitat tota. Impliquem-nos en construir-la i seguim demanant-la al Bon Déu amb tot el cor.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

"Adsum", Sóc aquí

27 de gener de 2013

En virtut del Baptisme i de la Confirmació, cada cristià és cridat a ser testimoni de l'Evangeli. Però Déu ha convidat sempre qualcú a una entrega total de sí mateix a la causa del Regne amb vocació especial. És allò que celebrarem a les 17 hores d'aquest diumenge 27 a l'Església Parroquial d'Alcarràs. Volem celebrar-ho i agrair-ho. Déu faci que tots els qui sentin ressonar al cor la crida del Senyor diguin un 'sí' generós i l'alimentin després, dia rere dia, romanent units a Crist com les sarments al cep.

En entregar al nou diaca el llibre dels Evangelis, l'hi diré: “Rep l'Evangelí de Crist, del qual has estat fet missatger; i creu el que llegeixes, ensenya el que creus i practica el que ensenyis”.

Rep aquest ministeri i rep-lo amb esperit de pobre. No és cap dret, ni teu ni meu, és un do per al “servei” (Lumen Gentium 29). Seràs missatger de l'evangelí del Crist, però no mai el seu propietari que pot disposar-ne a conveniència. Podràs assolir moltes funcions: proclamar l'Evangelí, instruir el poble, batejar, distribuir l'Eucaristia, beneir el matrimoni, celebrar exèquies, guiar assemblees d'oració, promoure iniciatives de caritat, animar sectors de pastoral o comunitats eclesials, gestionar l'administració... Però, més enllà de les activitats concretes, la mateixa presència del diaca constitueix un signe sacramental del Crist servent i ha de promoure la vocació a servir que és comú a tot el poble de Déu.

El sagrament de l'Orde capacita per actuar vàlidament en el nom de Jesucrist, més enllà de la pròpia santedat personal, però per a servir a l'estil del Senyor cal seguir-lo de prop i lliures de llaços i d'interessos. El “Sóc aquí” que pronuncia el candidat demana estar disposat a viure amb una vigilància crítica davant tot allò que pugui distreure'l de l'únic necessari, és a dir, el servei de Déu i dels germans: és això, també, el que justifica el celibat per causa del Regne. I demana també “reviure l'amor de Crist Espòs envers l'Església esposa”, i per això “ser capaç d'estimar la gent amb cor nou, gran i pur, amb autèntica renúncia de si mateix, amb donació total, contínua i fidel” (Pastores dabo vobis 22).

Agraïm-li a Déu aquest do tan preciós a l'Església i al món i donem gràcies també de tot cor a la família d'en Juan Ignacio per haver ofert un fill a l'Església i també a tots aquells que, d'una o d'altra manera han contribuït a la seva formació. Preguem per tal que aquest nou diaca i tots els pastors del món, ens assemblem cada vegada més al Crist, Servent de Déu, que va venir a servir i no a ser servit.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Seguir Jesús més de prop

3 de febrer de 2013

L'Evangelí ens presenta la trobada amb Jesús com una experiència d'amor, com una espècie d'enamorament sobtat. Jesús primer conquista el cor: crida als pescadors que estan enllestint les xarxes, a la samaritana

que treu aigua del pou, al recaptador d'impostos, al ric curiós que s'enfila a l'arbre... I aquests i tants d'altres segueixen Jesús perquè senten una atracció irresistible envers Ell i, ben igual que Ell, busquen Déu i serveixen el proïsme. Això sí, no poden prescindir d'una relació vital amb Ell.

El programa prioritari i fonamental per a un cristià serà sempre aquest seguiment de Jesús encarnant els seus sentiments i actituds en cada situació. I aquest estil ha de ser més evident per als membres de la Vida Consagrada, als quals se'ls demana seguir Jesús "més de prop", reproduint el seu lliurament al Pare Déu i als germans. Això suposa la gràcia d'experiències intenses i continuades de relació personal amb Jesús, alimentades permanentment amb un veritable contacte amb la Paraula de vida (Jo. 6, 68). No hi ha millor font per a beure.

És en aquestes coordenades on es pot viure apassionadament i en funció d'allò que Jesús anomena "el Regne de Déu", pregant i treballant per la seva vinguda. L'Església, i en ella la Vida Consagrada, no té altra meta que el Regne. No vivim per a nosaltres mateixos. La vida de les comunitats cristianes no pot girar només en torn a la preocupació pel seu millor funcionament, ni tan sols pel testimoniatge a donar. La seva veritable finalitat és el creixement del Regne de Déu, el sentit del qual cal descobrir cada vegada millor per a confrontar la vida amb ell.

Per això, la vida de les comunitats de vida consagrada i tot allò que realitzen caldrà viure-ho en funció del Regne, volent servir millor al seu creixement, conscients que el Regne no és quelcom "prefabricat" sinó quelcom totalment nou que Déu realitza en el món i només Ell pot dur-lo a plenitud. És la raó per la qual preguem amb tota la comunitat eclesial dient: "Vingui a nosaltres el vostre Regne".

És així com els membres de les comunitats de vida consagrada seguiran Jesús "més de prop": Ell parla del Regne, viu per al Regne, li consagra tota la seva existència, anteposant-lo a qualsevol altra cosa. Seguint aquest exemple, els consagrats i consagrades, envoltats de grups humans i circumstàncies plurals, caldrà que mirin de salvaguardar la llibertat evangèlica. Lliures per al Regne, lliures per a estar veritablement al servei de la persona, afavorint tot allò que pugui millorar les condicions de vida, sense messianismes, i posant-se, com Jesús, al servei dels pobres.

Dono gràcies a Déu pels consagrats i consagrades que fan camí a la nostra Església diocesana, compartint condicions de vida, lluites, penes i alegries dels germans i, amb debilitats pròpies de tot allò humà, fan present l'Evangeli del Regne.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Justícia i igualtat

10 de febrer 2013

Davant els reptes de la secularització i la urgència del diàleg entre cultures i religions en favor d'una humanitat més fraterna, els cristians sabem que cal donar testimoni d'una espiritualitat que no és subjectivisme superficial o intranscendent, sinó una espiritualitat encarnada, a l'estil evangèlic, que uneix profundament la professió personal de fe (creure) amb la vivència comunitària de la fe (viure i celebrar) i amb la seva professió pública. Per això insistim molt, aquest Any de la Fe, en la necessària qualitat espiritual i evangèlica de tot allò que fem. Us ho he presentat com una prioritat per a tothom en el Missatge de l'inici de curs i, ara, vull recordar-ho situant la **campanya de "Mans Unides"** de 2013.

Se'ns fa una forta crida a les consciències amb el lema "No hi ha justícia sense igualtat". Val a dir que s'imposa un canvi de l'ordre moral... ¿Com callar enfront del drama persistent de la fam i de la pobresa extrema, en una època en la qual la humanitat posseeix com mai els mitjans per a un repartiment equitatiu? Sabem que la injustícia pot generar fàcilment violència, i el camí de la **Pau** és clar que ha de passar necessàriament per la no violència.

Recordem que, quan a l'evangeli de Joan es vol parlar del món en sentit negatiu, es denuncien formes de vida on uns pocs ho tenen tot i la majoria molt poc; on la comoditat d'uns pocs s'aconsegueix sobre la fam de molts; on la llibertat, la igualtat, la justícia només són paraules que tapen esclavituts, injustícies i opressions; un món en el que, per a massa persones, és més freqüent la tristesa que la felicitat.

Volem fer quelcom per canviar aquest món? Mai com ara s'ha parlat tant de "valors", però els mitjans de comunicació ens fan veure la situació de milions de persones que sofreixen les conseqüències del pecat del món: es continua venent armament a països en guerra o a dictadures; hi ha bastants científics treballant en investigació militar i no tants dedicats a buscar millors condicions de vida per a la humanitat... En el fons hi ha una gran falta d'ètica i un fort trencament de principis. Fa l'efecte d'haver perdut els fonaments. Cal recuperar les prioritats i el sentit de les coses. No basta buscar només solucions econòmiques a la crisi.

Jesús ens diu: "Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això us ho donarà de més a més" (Mt 6,33). Aquest és el camí i sobre aquest fonament seguim donant esperança, una virtut el valor teològic de la qual no podem perdre ni confondre amb fàcils optimismes. L'esperança cristiana ens dóna motius per a confiar i per a lluitar mirant amb ulls de llarg abast tot allò que ens envolta. També la mà amiga (Mans

Unides) que apropa el propi cor al qui pateix, buscant la millor manera d'aixecar-lo de la seva prostració: això és també Evangeli.

Contribuïm generosament a eliminar la violència de la fam amb obres d'amor i de justícia a favor dels més pobres. Aquesta campanya és una nova oportunitat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Els nostres catecúmens fan camí

17 de febrer de 2013

Sabem que en cada sagrament hi ha un encontre misteriós entre l'amor de Déu i la llibertat de la persona. Per això, com a Església no només recordem a tothom el primat de l'amor gratuït del Senyor, sinó també volem tenir una cura particular per la llibertat de la persona que demana els sagraments de la Iniciació Cristiana, comproment-nos a acompanyar-la i encoratjar-la, per tal que doni una resposta conscient i voluntària a la iniciativa de Déu. L'Església no pot *judicar la «fe»* de la persona, però *pot i ha de jutjar les «condicions necessàries»* perquè la persona respongui lliurement a Déu i, en conseqüència, pot i ha de *prendre aquelles decisions operatives* que es mostren coherents, si més no per no exposar els sagraments a la “invalidesa”.

A la nostra Diòcesi, durant el curs 2010-2011, vàrem treballar l'objectiu de la Iniciació Cristiana, estudiant i madurant la possibilitat, entre altres accions, d'instaurar el Catecumenat d'adults (a partir dels 18 anys) “amb la col·laboració de les parròquies dels candidats”, cosa que quedà establerta el 21 de novembre de 2011.

Convé recordar que el Catecumenat “no és una simple exposició de dogmes i manaments, ans una formació i aprenentatge de tota la vida cristiana degudament allargat, a través dels quals els deixebles s'uneixen amb el seu mestre” (AG 14).

La celebració del ritu d'ingrés dels catecúmens es va fer el primer diumenge d'Advent a l'Església parroquial de la Magdalena.

Ara, en aquest primer diumenge de Quaresma, en l'Eucaristia de les 19:30 h a la Catedral i presidit pel Bisbe, primer responsable de la iniciació cristiana dels adults, celebrarem el ritus de l'elecció lliurant als catecúmens

el Símbol de la Fe i el Parenostre: el temps de Quaresma serà per a ells “el temps de la purificació i de la il·luminació”, temps de preparació última abans de la celebració dels sagraments de la iniciació cristiana; aquest període és, en la Tradició de l'Església, un temps de recés espiritual i de conversió.

La celebració dels tres sagraments de la iniciació cristiana (Baptisme, Confirmació i Eucaristia) tindrà lloc el 21 d'abril, quart Diumenge de Pasqua, a la Catedral. Des d'ara us hi convido a tots. És important fer visible l'acolliment dels catecúmens i la seva incorporació a la Comunitat.

I aprofito per a recordar la importància del padrí o padrina en els sagraments del Baptisme, de la Confirmació i de l'Eucaristia. La seva missió és acompanyar el candidat especialment en la celebració dels sagraments i fer-li costat en els seus primers passos en la vida cristiana. Per tot això, s'ha d'elegir una persona madura en la fe, bon garant de vida cristiana, capaç d'ajudar el catecumen en les dificultats diàries que li pot suposar el fet de creure i viure cristianament, i capaç d'introduir-lo en la vida de la comunitat cristiana pròpia. És tot el contrari d'una figura decorativa i per això tots no poden ser-ho.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

La classe de religió per als vostres fills

24 de febrer de 2013

Vingui o no al cas, no hi ha cap intervenció de persones amb responsabilitat pública en la que no es faci esment a la necessitat dels valors per a viure i, per això, com quelcom imprescindible en tots els nivells de l'acció educativa. Conseqüentment, i deixant a banda ideologies i prejudicis, els pares i les mares, els educadors i la mateixa societat, tothom hauria de reconèixer que la transmissió del fet religiós en l'escola és un factor d'integració, de convivència i de sentit de la vida. Per això, en nom de tantes persones i famílies beneficiàries de la seva tasca, començo per agrair l'esforç de tots aquells que fan aquest servei a l'escola donant consistència al projecte educatiu. El saber religiós i moral és un dret de l'alumne i una exigència de la seva formació integral.

En aquest sentit faig una crida a les famílies per tal que inscrivin els seus fills i filles en la classe de religió, convençut que en ella se'ls hi donaran els fonaments adequats per a poder fer front progressivament als reptes

educatius actuals i a la mateixa transformació de la societat. El fet religiós i l'obertura a la transcendència és un element educatiu que afavoreix aquell tipus de reflexió que ajuda a donar respostes i obrir horitzons il·lusionants i de qualitat.

En temps de pluralisme accentuat i d'increença, les famílies cristianes, o aquelles només preocupades per l'autèntic desenvolupament de la formació integral dels seus fills, saben que formar conforme al projecte educatiu de l'humanisme cristià i als valors universals de l'Evangeli equipa molt bé i pot ser una garantia per a contrarestar en la vida molts dels condicionants que la dificulten.

Permeteu-me insistir en la necessitat de donar passes en comú, famílies, centres educatius i comunitats parroquials, i ajudar-nos els uns als altres a motivar els membres de la comunitat educativa sobre els principis i valors que comporta la Persona i el Missatge de Jesús, cuidant també escrupolosament el testimoniatge que cal donar per part dels educadors als que se'ls encomana la classe de religió.

Si demanem justament els drets constitucionals a l'hora de reivindicar la necessitat dels continguts adients en el currículum educatiu, reclamant que el saber religiós ocupi el lloc que li correspon en la formació integral i convençuts de la seva especial importància, també hem d'assegurar la selecció de professors de religió amb criteris i praxis adequada a la identitat catòlica.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Testimonis de fraternitat

3 de març de 2013

La Jornada d'Hispanoamèrica és una cita anual en les nostres Esglésies des de 1959 i aquest any porta com a lema "Amèrica, porta oberta a la missió".

Fa 15 anys, el beat Joan Pau II ens demanava "proclamar amb goig i fe ferma que Déu és comunió i que aquesta comunió, existent en l'Església i essencial a la seva naturalesa, cal manifestar-la mitjançant signes concrets"(cfr. *Ecclesia in America*, 33). Un gest ben concret i visible és la cooperació entre les nostres Esglésies diocesanes i les d'Amèrica Llatina, en una i altra direcció. Mai no ho agraiem prou perquè aquestes experiències missioneres de persones laiques i consagrades o dels mateixos mossens,

deixant el propi país per tal de cooperar amb altres esglésies més necessitades, és el millor indicador de la vitalitat de la fe de les comunitats cristianes: un intercanvi que, a més, enriqueix les mateixes comunitats que els envien o els reben i que ens ajuda a tenir una visió més universal de l'Església.

Els qui creiem en el Déu de Jesús, intentem organitzar-nos la vida des d'Ell amb una forma de seguiment que ens fa viure clarament preocupats i compromesos en la construcció progressiva d'aquest "somni de Déu" que l'evangeli anomena "Regne". Però aquest seguiment no es pot viure només en la pura interioritat, sinó en la història (el contrari és espiritualisme) i encarnant-se en les situacions, amb una mirada atenta per entreveure cap on van les coses. Una "lectura creient" (diem ara) que hem de fer amb agilitat mental per assimilar la realitat canviant, sense enyorances nostàlgiques del passat i amb una arriscada confiança en el futur.

Doncs bé, malgrat les contradiccions i ambigüitats existents, podríem dir que a la nostra societat hi ha un profund anhel de fraternitat sense fronteres. I com que tota la vida eclesial està determinada per la missió, és urgent el testimoni de persones i comunitats que posen de manifest que la seva fe i la participació en la comunió trinitària els duu a transformar les relacions humanes a la manera de Jesús, que no ha cercat mai el seu propi benefici (Filip 2,11ss).

Repetim molt que, en un món secular, hem de viure centrats en "l'essencial" presentant la dimensió transcendent de la persona humana que nosaltres mateixos hem pogut experimentar gràcies a Jesús de Nazaret. És això el que s'ha de manifestar en les nostres vides amb un tipus de convivència en el que l'acolliment i l'atenció recíproca ens faci superar diferències, aïllaments i marginacions. És una bona manera de fer veure la presència solidària i compassiva de Déu en aquest món.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

El seminari i les vocacions

10 de març de 2013

En celebrar el diumenge 17 el **Dia del Seminari**, tot recordant i agraïnt el fet que la nostra Diòcesi hagi viscut el goig d'algunes ordenacions aquests darrers anys, vull tornar a fer una crida a les famílies, als mossens, als educadors, als membres dels grups parroquials i moviments: amb el

nostre testimoniatge de fe i d'entusiasme apostòlic, tots hem de transmetre a les noves generacions el viu desig de respondre generosament a Jesús que crida a seguir-lo més de prop. Cal que preguem perquè es mantingui viva la flama vocacional a tots els nivells, i cal comprometre's a promoure il·lusionats i a cuidar les crides vocacionals que puguin anar sortint entre nosaltres.

I faig extensiva aquesta crida als mateixos joves: les vocacions al sacerdoci ministerial neixen de l'experiència de la trobada personal amb Jesús, del diàleg sincer i confiat amb ell per entrar en la seva voluntat i escoltar la seva veu que pot estar ressonant al nostre interior. L'amor de Déu, que s'ha manifestat plenament en Jesucrist, interpel·la la nostra existència, i demana una resposta sobre allò que cadascú vol fer de la seva pròpia vida i fins a on està disposat a comprometre's per tal de realitzar-se plenament.

El servent de Déu Pau VI, durant el Concili Vaticà II (11/04/1964) deia: “El problema del nombre suficient de preveres afecta de prop a tots els fidels, no solament perquè d'això depèn el futur religiós de la societat cristiana, sinó també perquè aquest problema és l'índex just i inexorable de la vitalitat de fe i amor de cada comunitat parroquial i diocesana, i testimoni de la salut moral de les famílies cristianes”.

La resposta a la crida de Jesús és la manifestació més clara de la vitalitat de la comunitat cristiana i ajuda a mirar amb particular confiança i esperança el futur de l'Església i la seva tasca evangelitzadora, que necessita sempre nous operaris per a la predicació de l'Evangelí, per a la celebració de l'Eucaristia i per al sagrament de la reconciliació. Cal proposar amb valentia evangèlica la bellesa del servei a Déu, a la comunitat cristiana i a tothom.

El Seminari, centre de convivència i formació –diocesà o interdiocesà a Barcelona, com és el nostre cas– fa aquell servei necessari d'acompanyament i discerniment que prepara a la decisió definitiva i a la crida efectiva per part de l'Església en la persona dels seus responsables, successors dels Apòstols. I el manteniment d'aquest centre i dels estudis dels seus membres –interns o externs– és responsabilitat de cada comunitat diocesana. Per això, vull també esperonar la solidaritat de tots i cadascú demanant ajuda per a les despeses que comporta.

Amb el meu agraïment personal, rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Comunicar-nos en veritat

17 de març de 2013

Acabo de trobar un arxiu amb aquesta perla: “*En los medios políticos y periodísticos... hace ya tiempo que cada cual ha decidido ignorar la realidad si no le conviene*” (Ramón Pi, 19/05/06). Una afirmació que encara avui podria ser vàlida veient algunes de les coses que s'estan publicant, però que, si fóra veritat, ens hauria de dur a demanar-nos què ens està passant i a reflexionar-hi molt en profunditat tots: professionals, institucions i entitats públiques i privades, i també tots els que “consumim” i donem crèdit cada dia als serveis d'informació i d'opinió que ens arriben.

Contemplant Jesús que envia els seus a “proclamar la Bona Nova de l'Evangeli”, el proppassat mes de gener, en ocasió de l'entrega dels Premis Bravo de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació, vaig tenir ocasió d'agradir el servei que els comunicadors ens fan cada dia i els animava a treballar respectant molt la veritat i la llibertat que són allò que ens permet viure d'acord amb la nostra autèntica dignitat humana. La comunicació fa accessible, bonica i agradable la veritat, i la veritat és la condició necessària de la llibertat.

En les circumstàncies actuals, caldria que tothom volguéssim aportar el nostre granet de sorra (i aquells que tenim responsabilitats públiques un sac ben ple), per tal d'ajudar a construir una bona i serena convivència. Però això exigeix necessàriament per una part l'opció per la veritat mostrada amb respecte i humilitat i, per altra, donar prioritat als valors que sustenten la dignitat de la naturalesa humana. Formar opinió i crear pensament mai no és una tasca neutral i, potser, a tots ens cal un vertader rearmament ètic a l'hora de compartir o debatre sobre els anhels, les preocupacions, les esperances i tot el món de sentiments i experiències que acompanyen el nostre dia a dia en aquesta ja molt llarga situació de crisi.

Concretament els cristians, a l'hora de manifestar les nostres preferències, opcions i judicis, cal que discernim i verifiquem que siguin veritablement concordes amb l'Evangeli de Jesús. La dimensió testimonial de la nostra manera de pensar, de parlar i de viure, tampoc no és indiferent. Ens cal entusiasme però també autenticitat.

Tots hem de ser més conscients de la necessitat de reforçar la dimensió ètica i moral de la nostra convivència social. Ens cal una sàvia prudència i una voluntat decidida de “construir comunió” amb més diàleg i comprensió recíproca.

Rebeu la salutació dels vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Us desitjo una bona Setmana Santa

24 de març de 2013

És sabut que els jueus celebraven en la Pasqua el seu alliberament de l'esclavatge sofert a l'Egipte i nosaltres, cristians, celebrem el "pas" de Jesús a través de la mort ("Pasqua" vol dir "salt, trànsit") a la vida nova de ressuscitat. És per a nosaltres el moment decisiu i el fet més important de tota la història humana.

La Setmana Santa no és una simple commemoració. Aquells fets es fan presents en les nostres celebracions en els Oficis de la Litúrgia del Dijous Sant, del Divendres Sant, de la Vetlla Pasqual, de la Missa de Resurrecció. És una actualització d'aquest esdeveniment de la Mort i Resurrecció del Senyor, "misteris de la salvació actuats per Crist en els darrers dies de la seva vida, començant per l'entrada messiànica a Jerusalem".

Convé repetir-ho una vegada més: la Setmana Santa litúrgica i la Setmana Santa popular han nascut de la mateixa fe. La primera reviu la Mort i Resurrecció de Jesucrist en els temples, en la litúrgia, sota els signes sacramentals. La segona recorda al carrer, de manera pública, emotiva, plàstica, aquest mateix esdeveniment. Neix com un complement de la litúrgia (i de la catequesi) que no arribava al poble cristià. La gent senzilla necessitava veure més, sentir més, participar més activament, identificar-se més visiblement amb el Senyor en els episodis de la Passió i Resurrecció.

Tant de bo que la nostra Setmana Santa, amb tots els seus components, sigui cada vegada més capaç de suscitar també els sentiments religiosos que li són propis. I millor encara si aquest fons religiós que hi ha en el cor de tants de nosaltres es reactiva i s'enriqueix al llarg de l'any, descobrint la Persona de Jesús i celebrant en comunitat els sacraments de l'Església.

Arribats aquí, podríem somiar en un confrare (ideal?) que fos un cristià que viu intentant tenir en compte les pautes de l'Evangeli i els criteris fonamentals de conducta proposats per l'Església; que cada dia dedica almenys uns instants a pregar; que celebra habitualment l'Eucaristia els diumenges i participa a les principals iniciatives de la parròquia; que en la vida ordinària no dissimula la seva condició de cristià; que viu especialment preocupat per la fraternitat (confrare significa "germà amb altres"), sempre disposat a ajudar i sensible als problemes socials. Una persona que intenta viure com un cristià en tots els aspectes de la seva vida. Amb debilitats i amb incoherències, però ho intenta.

Cal que en tot el que diem i fem es noti aquest convenciment de la salvació que hem rebut per Jesucrist, de la vida que ens arriba mitjançant la seva entrega amorosa. Els cristians hem de ser signe clar d'aquesta pre-

sència del Ressuscitat, un testimoni per a tots de que val la pena viure per Ell i amb Ell. I tant de bo traspuem l'alegria de ser una comunitat “renovada pels sacraments pasquals”.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Pasqua i Misericòrdia

31 de març de 2013

Visitant missioners a Hondures, vaig poder ésser testimoni de com treballaven el tema de la “no violència” amb nens del carrer, educant a la bona entesa entre diferents i fins i tot entre contraris.

Cordialment agraït, vaig recordar el gest de Jesús Ressuscitat que mai volgué que es trenquessin els vincles d'amistat i fraternitat entre Ell i els seus deixebles i, malgrat la seva traïció, els busca i els ofereix incondicionalment “la pau” (Shalom): una pau que comporta benevolència i misericòrdia.

Ara que tornem a actualitzar la Pasqua de Jesús, penso que faríem molt bé tots aprofundir en aquesta actitud de no violència activa que algú ha qualificat de “perdó il·lustrat”.

Però per a una adequada relació interpersonal pacífica i pacificadora cal reconèixer la dignitat de l'altre, amb les seves contradiccions i límits, i sintonitzar amb ell apropant-nos-hi per a entendre en alguna mida el seu punt de vista. Si alimentem relacions violentes i intoleràncies (justicieres?) no construirem mai convivència fraterna sinó que crearem murs de separació i agressivitats.

Jesús ens demana ser misericordiosos “com el vostre Pare celestial és misericordiós” (Lc 6,36), i la comprensió que ell mateix va demostrar davant la debilitat humana és un referent necessari per als seus seguidors. Una comprensió que arriba al seu punt culminant en morir perdonant i implorant el perdó per als seus botxins “perquè no saben el que fan” (Lc 23,34). I Déu, ressuscitant-lo, ratifica el seu camí com el que la humanitat caldrà recórrer per a quedar oberta a la vida.

Si volem garantir unes relacions verdaderament humanes, hem d'aprendre a acollir, transmetre i practicar la misericòrdia en la vida diària. Cal saber disculpar amb benevolència, perdonar amb magnanimitat, comprendre i desfer els greuges que es van acumulant en l'experiència personal, familiar o comunitària.

Per què no atorgar a les persones “una nova oportunitat”?... (“setanta vegades set”). Quantes vegades tu mateix no has experimentat la gràcia de sentir-te acollit i perdonat per Déu?

Els cristians tenim per vocació l’encàrrec de crear una atmosfera de misericòrdia que curi les relacions i la mútua desconfiança enfortint la cohesió social. Ens cal una misericòrdia “activa” perquè Jesús segueix dient-nos: “Allò que fareu amb els meus germans més petits, ho esteu fent amb mi mateix”.

Cal afavorir aquesta cultura evangèlica sense por a perdre prestigi davant aquells excessivament crítics. “El qui estigui net que llenci la primera pedra”.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Any de la Fe: Testimonis

4 de febrer de 2013

Què és per a vostè la fe?

– Per a mi, la fe és una manera de viure, una manera de sentir-me acompanyat per Algú, de creure en Algú. Sense Aquell en qui crec, Déu, que en Jesús he descobert en l'evangeli, –la seva manera de pensar i de fer–, no sabria viure. La fe és com la respiració. És una manera d'entendre la vida en dimensió d'encarnació. Perquè hi ha qui diu: vosaltres esteu sempre pensant en l'altre món... i bé, l'altre món, ja el veurem, ja ens el donaran...

De moment, a mi, la fe em serveix per a viure en aquest món, per entendre les coses i saber quina relació tenen amb el projecte de Déu. La fe, per a mi, certament, ha estat sempre un procés llarg, com suposo que per a moltes persones, però he arribat fins aquí. Visc acompanyat i m'ajuda a donar sentit a les coses, a donar-los-hi un enfocament.

La fe em porta a la reflexió, a la pregària, que és una manera d'alimentar-la. ¿Com puc jo, mitjançant aquesta persona, aquesta experiència, aquest esdeveniment o aquesta celebració, donar una resposta a la crida de Déu? Perquè la fe, també, té la dimensió sacramental, litúrgica, comunitària.

La fe cristiana no és només una manera de viure, sense més, és una manera de viure vinculada a la comunitat de Jesús.

Sense aquesta vinculació, tampoc entendria la meua vivència de fe. Seria una cosa massa intimista, particular... , i la fe, segons Jesús, sempre fa obrir l'horitzó, dóna una visió més ampla de Déu i de la humanitat.

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Renuncia del Papa Benet XVI

Comunicat del Sr. Bisbe

27 de febrer de 2013

Els anys de servei del Papa Benet XVI han estat un do a l'Església i a la humanitat, així com també el seu darrer gest d'humilitat i llibertat, –**“examinant reiteradament la meva consciència davant Déu”** i acceptant **“no tenir forces per a exercir adequadament el ministeri petrí”**–, és un enorme testimoni de fe i d'amor a l'Església que mereix el nostre reconeixement i agraïment.

Demano a tots els membres de la nostra Diòcesi de Lleida que, units al sentiment de l'Església universal, presentem al Bon Déu la nostra pregària agraïda pel servei apostòlic de Benet XVI, especialment en les celebracions dominicals de l'Eucaristia.

També pot fer-se igualment en la Pregària dels Fidels de Laudes i Vespres, en la celebració comunitària o individual de la Litúrgia de les Hores.

A més, en aquestes circumstàncies històriques, quan a Roma començaran les Congregacions per a la reflexió i discerniment i l'immediat Conclave on s'ha d'elegir el nou successor de Pere i pastor universal de l'Església, demano que totes les Comunitats, Moviments, Grups apostòlics i Famílies cristianes de l'Església de Lleida, i a totes les persones de bona voluntat, que **preguem Déu** intensament perquè en la seva providència amorosa vulgui donar-nos el pastor que la Comunitat de Jesús i el món actual necessiten.

El servei del successor de Pere, serà sempre confirmar en la fe als germans i servir a la comunió que el Senyor Jesús encomanà al pescador de Galilea.

Ho fem seguint l'exemple de la primera comunitat cristiana que, com explica el text dels Fets dels Apòstols (cf. 1, 14), unida a Maria, la Mare de Jesús, perseverava unànimement en la pregària.

D'aquesta manera, l'elecció del nou Successor de Pere no serà un fet aïllat, responsabilitat només del Col·legi dels electors sinó que, d'alguna manera, serà una acció de tota l'Església.

Per això, tret dels diumenges i solemnitats, a la Missa pròpia del dia es pot fer l'oració-col·lecta de la “Missa per a elegir un Papa o un Bisbe”. I, una vegada elegit el nou Successor de Pere i Pastor de l'Església universal, seguirem presentant al Senyor la nostra Pregària d'acció de gràcies tant en la Litúrgia Eucarística i la de les Hores, com a la pregària personal i familiar eucarística i/o mariana.

Amb la confiança plena en el Senyor que és el que acompanya i guia veritablement l'Església, rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Elecció del nou Papa Francesc

Tenim Papa. Donem gràcies a Déu!

17 de març de 2013

Quan l'any 2005 va ser elegit el Papa Benet XVI amb 78 anys, substituint a l'avui Beat Joan Pau II (que, a l'aeròdrom de Cuatro Vientos, s'havia autoanomenat "un jove de 83 anys") es varen multiplicar qualificatius i interpretacions en tots els mitjans. Si en aquell moment abundaren simplificacions, ara potser tampoc no en faltaran. Tal vegada és inevitable i comprensible, tot i que les coses de la vida són bastant més complexes.

En aquestes setmanes hem pogut escoltar i llegir força coses sobre l'Església i el futur Papa. Molts escrits i pronunciaments, opinions de tots els colors on, curiosament, quasi mai apareixia el nom de Jesús (?) i, tanmateix, l'Església i el Papa no tenen altra missió que anunciar la fe en Jesucrist.

En tots els moments de la història i també ara en un món tan plural com el nostre en tots els nivells, aquest és l'autèntic desafiament: trobar la manera adequada de fer la proposta cristiana i acompanyar-la sempre amb un testimoniatge coherent.

Certament ha estat una elecció bastant ràpida i ja he pogut escoltar coses com "Papa de compromís", "Papa de transició", etc.

Caldria recordar que opinions com aquestes es deien del Papa Beat Joan XXIII. Després de tot allò que hem viscut el darrers 50 anys i dels Papes que hem pogut conèixer, ¿podem encara ignorar la capacitat de sorprendre que ha demostrat en la història l'Esperit Sant?

El mateix fet d'elegir el nom de Francesc és tot un signe que indica la prioritat absoluta de fixar els nostres ulls en l'Evangeli ("sine glossa"), recordant com el Crist de Sant Damià li demanava al "Poverello" d'Asís reconstruir l'Església.

Els nostres temps són bastant compromesos per a l'Església, però el desafiament és sempre el mateix: evangelitzar el món. L'Església no té raó

de ser en sí mateixa, és per al món, com va assenyalar el Concili Vaticà II. El servei del Papa Francesc, successor de Pere, serà sempre confirmar en la fe als germans i servir a la comunió que el Senyor Jesús encomanà al pescador de Galilea.

Jo el rebo amb alegria i demano a la Comunitat Diocesana de Lleida que donem gràcies al Bon Déu pel nou Papa, Bisbe de Roma i Pastor universal de l'Església.

Que el Senyor l'assisteixi amb la seva llum i la seva força en el ministeri que Ell mateix li ha confiat. Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Donem gràcies en comunitat

Després de la bona notícia de l'elecció del nou Papa **Francesc**, successor de l'Apòstol Pere i Pastor universal de l'Església, tothom hem donat gràcies al Bon Déu que ens ha permès superar ràpidament la situació de la vacant a la Seu de Roma. Agraeixo les pregàries que ja es venen fent des del primer moment a les Comunitats de la nostra Església Diocesana, i demano que aquest Diumenge 17, en totes les nostres Celebracions Eucarístiques i d'Oració Pública de la Litúrgia de les Hores, s'expliciti de manera especial la nostra acció de gràcies al Senyor.

Aquest mateix dia, **a las 19:30 hores, a l'Església Catedral**, jo mateix presidiré l'Eucaristia del Diumenge V de Quaresma que oferirem per el nou Papa. Tots demanarem per a Ell la força de l'Esperit Sant a fi de que pugui confirmar-nos en la fe i guiar al Poble de Déu pel camí de l'Evangeli, de manera que puguem oferir als nostres germans de tot el món la llum de Jesucrist Salvador.

Rebeu cadascú la salutació i l'agraïment del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Missa Crismal

Missa d'Acció de Gràcies pel Papa Francesc

Homilia del senyor Bisbe

[Is 61,1-3a.6a.8b-9; Apoc 1,5-8; Lc 4,16-21]

28 de març de 2013

Us agraïxo molt la vostra participació en aquesta celebració en la que, amb la benedicció dels olis i la consagració del crisma, reconeixem el Do de l'Esperit que ens ha atorgat Crist glorificat.

I gaudim d'aquesta *plenitud pasqual de Jesucrist* contemplant de manera particular en la Setmana Santa a aquell que ha viscut la seva condició d'home amb una actitud interior de "Fill" (de Déu): que *necessita pregar, ésser en diàleg amb el Pare i considera indispensable obeir-lo...*

Tots nosaltres som cridats a reproduir aquestes actituds, cultivant molt més la nostra condició baptismal, la nostra condició de "fills" de Déu, *la nostra interioritat*, que és igualment contemplació filial, diàleg d'oració i opcions de vida segons el Pla de Déu.

De fet Jesús presenta públicament la seva identitat en tornar d'uns dies de soledat i d'oració, i apropiant-se paraules d'Isaïes (61,1-2): "*portar la bona nova als pobres, curar els cors desfets, proclamar als captius la llibertat i als presos el retorn de la llum, proclamar l'any de gràcia del Senyor*". I afegeix: "*Avui és compleix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar*" (Lc 4,21).

Més tard, culminarà la seva missió oferint-se per cada persona de tot temps (2a L): "*Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang, i ha fet de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare*" (Ap 1,5-6). I ens farà participar explícitament a tots nosaltres d'aquest seu ministeri alliberador: "*El Senyor Jesús, a qui el Pare santificà i envià al món (Jo 10,36), ha fet que tot el seu Cos místic participi de la unció de l'Esperit Sant amb la que Ell estava ungit (PO 2)*". Ho hem de repetir moltes vegades: en virtut del Baptisme i de la Confirmació, tots els cristians som cridats, ungits i enviats a ser testimonis de l'Evangeli de Jesús.

Tanmateix, avui em permetreu compartir alguns pensaments que ens afecten principalment a nosaltres Preveres perquè, en aquesta celebració, ells i jo estem cridats de manera particular a reafirmar la nostra identitat i a "*revifar el do de Déu*" rebut per la imposició de les mans (1Tim 4,14;2Tim 1, 6-7).

Sabem que el Do inesborrable rebut amb el sagrament de l'Orde, determina i configura tota la nostra persona “amb Jesucrist, Cap i Pastor, i ens demana viure i actuar amb la força de l'Esperit Sant al servei de l'Església i per a la salvació del món” (PDV 12). És una consagració al servei d'una missió.

Precisament, després de l'homilia, aquesta serà una de les preguntes que faré a cadascú dels preveres i a mi mateix: “¿Voleu unir-vos més fortament a Crist i configurar-vos amb ell, renunciant a vosaltres mateixos i reafirmant la promesa de complir els deures sagrats que, per amor a Crist, acceptareu gojosos el dia de la vostra ordenació per al servei de l'Església?”

Al servei de l'Església: El prevere existeix en l'Església (germà entre germans i participant de la dignitat i destí comú de tots els batejats); davant l'Església (perquè actua fent visible la presència i la Caritat pastoral de Jesús, construint la Comunitat per la Paraula i els Sagraments, guiant-la i mantenint-la en la unitat); i per a l'Església, (perquè viu totalment al seu servei per a la promoció del sacerdoti comú dels fidels). (Cf. PO 7; PDV 12).

I per a la salvació del món: el destinatari de la nostra missió és tota la humanitat perquè a ella va dirigit l'Evangelí. Estem cridats a anunciar-lo a tot arreu establint amb tothom relacions de fraternitat i servei, “essent l'home de la comunió, el prevere ha de ser amb tothom l'home de la missió i del diàleg” (PDV 18).

Tot això fa imprescindible tornar contínuament als arrels del nostre ministeri: Jesucrist. La nostra “identitat” s'esfuma sense aquesta experiència d'intimitat amb Ell, perseverant en la vocació d'amics seus i desenvolupant-la sobre tot en l'oració (per nosaltres mateixos i pels altres). Cadascú de nosaltres hem d'estar convençuts de la necessitat vital de la pregària dedicant-li el temps suficient i aprofitant també els mitjans comuns que tenim per a la nostra conversió (Exercicis espirituals, recessos, curssets...). Hem de ser homes d'oració, com ho va ser Jesús. És en aquesta intimitat, on va comunicant-nos els seus propis sentiments de Bon Pastor que després farem presents *cuidant i alimentant, guiant, reunint i buscant*.

*Buscar és la tasca missionera, especialment necessària avui: “Encara tinc altres ovelles que no són d'aquest ramat...” (Jo 10,16).

*En la tasca de guiar sobresurt el servei de la Paraula: ens correspon predicar l'Evangelí amb fidelitat i de manera que interpel·li i alliberi, i ajudar a interpretar-lo de manera adequada. No anunciant teories i opinions privades sinó la fe de l'Església. Cal confrontar amb la paraula de Jesús tot el que prediquem: “La doctrina que ensenyo no és meua, sinó del qui m'ha enviat” (Jo 7,16).

*En la tasca d'alimentar, els preveres som particularment instruments de l'acció salvadora de Crist essent ministres dels sacraments. És sobre tot en la celebració de l'Eucaristia i en la Reconciliació, on sobresurt la nostra capacitat d'actuar "in persona Christi".

*I també és missió essencial del prevere "reunir", ser ministre de comunió. Per això presideix la comunitat, uneix els diferents carismes per al bé de tothom i és vinde d'unió amb el bisbe.

Una última observació: El Decret Conciliar "Presbiterorum Ordinis" parla normalment dels preveres en plural: como un "ordo" íntimament unit al ministeri episcopal amb llaços de cooperació i que també uneix als preveres entre sí amb una fraternitat sacramental causada per el mateix sacrament. La manifestació principal d'aquesta fraternitat és el presbiteri diocesà (Cf. PO 7-8). Com alimentar-la i augmentar-la en els equips arxiprestals?

Algunes espiritualitats sacerdotals ho centren tot en la relació personal amb Crist i la resta de relacions amb els fidels, amb els germans preveres i amb el ministeri episcopal, fa l'efecte que són afegides. Tanmateix, una bona espiritualitat i vivència ministerial demana viure integralment les relacions eclesials: i això inclou la comunió efectiva amb el propi bisbe i, naturalment, amb aquell que "presideix la caritat" universal, el successor de Pere.

Acabo renovant-vos novament la meva estima i reconeixement i agraint la vostra dedicació i la vostra generositat en gastar la vostra vida..., confiant en Jesucrist que, per la seva misericòrdia, ens ha cridat i constituït pastors del seu poble en aquest temps i en aquesta nostra concreta Església de Lleida.

Confirmacions

Durant aquest trimestre, el Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris, ha conferit el sagrament de la Confirmació als joves que s'esmenten a continuació:

			nois	noies
Febrer	1	P. Santa Teresina (col. Episcopal).....	8	5
Febrer	2	P. Sant Ignasi de Loiola	7	11
Febrer	3	Bell-lloc	4	9
Febrer	8	P. Mare de Déu del Pilar	4	8

Capella Miravall

Decret

Primer. Que a la capella situada a l'interior de la finca de Miravall, no està permesa la celebració del sagrament del matrimoni, sense el permís del rector de la parròquia Transfiguració del Senyor, de Juneda, a la que territorialment pertany l'esmentada finca, i l'autorització d'aquest Bisbat.

Segon. Que no s'autoritza la celebració del sagrament del matrimoni en dita capella, havent anteriorment o posteriorment un banquet a la mateixa finca, evitant així tota aparença de lucre amb motiu de la celebració del sagrament.

Lleida, 1 de març de 2013

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Víctor M. Espinosa
Canceller-Secretari General

Vicaria General

Consell Presbiteral

Sessió del dia 3 de desembre de 2012

Tema primer: Presentació de la Normativa Diocesana per a l'any 2013: retribució dels sacerdots i aportació de les parròquies.

Mn. Xavier Jauset, Ecònom Diocesà, explica detalladament el document que s'adjunta.

Es destaca:

La pujada de les retribucions dels sacerdots que per aquest exercici serà de l'1,5%, passant a cobrar 929 € per 14 pagues.

S'incrementa un 2% les Ajudes a les Despeses (12 mensualitats): lloguer vivenda, servei domèstic...

La Diòcesi de Lleida ha perdut poder adquisitiu, però està patint les conseqüències de tot el país i la davallada general de l'economia.

L'aportació que fan les parròquies a l'Economia diocesana per a la Retribució dels sacerdots continua sent un 23% dels ingressos ordinaris obtinguts per cada parròquia durant el penúltim any. L'aportació per a la Conservació del Patrimoni serà del 3% dels ingressos ordinaris obtinguts per cada parròquia durant el penúltim any.

Es recorda l'obligatorietat de demanar Permís d'Obres, tot i que no és demani al Bisbat aportació econòmica, per a totes les obres que es realitzin i tinguin un cost igual o superior a 12.000 €.

El Sr. Bisbe demana que es tingui **seny funcional**, consultant si cal especialistes del Bisbat, en el moment d'iniciar obres a les parròquies.

Aportacions dels Consellers:

Mn. Pedrós, pregunta si els ajuts del Bisbat per canvi de cotxe antic, continua sent quan el vehicle té set anys d'antiguitat, ja que a l'actual normativa no està especificat. Mn. Jauset ho confirma i esmenarà l'omissió.

Mn. Àngel Escales, opina que el sistema de retribució dels sacerdots, referint-se al 23% que han d'aportar les parròquies, es podria millorar, fixant-se en la manera que ho fan en altres bisbats. Mn. Jauset explica que el Bisbat de Lleida declara íntegrament a hisenda la quantitat retributiva que rep cada prevere de parròquia i de Bisbat.

Mn. Pedrós: Hi ha parròquies de molts habitants però que aconseguixen molt pocs ingressos a les col·lectes manades, i opina que els rectors haurien d'esforçar-se més en demanar diners a la gent.

Mn. Jauset, aclareix que tot donatiu fet a la parròquies (persona jurídica) és per a ella i no per al rector, excepte si el donant ho diu expressament.

Mn. Robert demana que al Butlletí Oficial del Bisbat apareguin publicats la quantitat dels aranzels per sacraments. Mn. Víctor, Secretari General, contesta que aquesta actualització està pensada per a què aparegui al Butlletí corresponent al mes de gener de 2013.

Mn. Joan Jové, explica que sovint en algunes campanyes com ara Germanor hi ha massa quantitat de propaganda i de sobres. Mn. Jauset contesta que aquestes quantitats venen donades per la Conferència Episcopal i que no és fàcil de controlar.

Sr. Bisbe: informa que el dissabte anterior, dia 1 de desembre, es va celebrar Consell d'Assumptes Econòmics. Havia un capítol delicat: misses de binació. Només havia acumulat un capital de 50 € (és a dir 5 misses). Realment és molt poc i s'hauria de recordar a tots els preveres i rectors que només es pot cobrar la quantitat estipulada per una missa i no es poden cobrar més si hi ha varies intencions. El sobrant s'hauria d'entregar a aquesta col·lecció per poder ajudar a aquells preveres que no tenen intencions.

Sr. Bisbe: quan va a una comunitat ell celebra l'eucaristia "pro-populo". Per tant no hauria d'haver en aquella eucaristia una altre intenció.

Sr. Bisbe: Reparteix unes fotocòpies de "Normes sobre els llibres sacramentals parroquials", per a què els arxiprestos les comentin amb els preveres. Hi ha normes molt bàsiques que sovint no es tenen presents, com ara que les certificacions parroquials no les poden expedir els laics si no tenen una autorització especial del bisbe.

Tema segon: Presentació de la Fundació Grupo Norte, encarregada de la gestió de la Casa Sacerdotal i la Casa de l'Església.

Aquest grup empresarial, especialitzat en institucions religioses, fa una presentació de la proposta de treball que oferten per la gestió de la Casa Sacerdotal i Casa de l'Església.

A continuació els consellers i el Sr. Bisbe presenten les seves preguntes i dubtes:

Mn. Pedrós, es preocupa perquè a la Casa Sacerdotal no es perdi el clima familiar que hi ha, i que els àpats no perdin qualitat.

El Sr. Bisbe, puntualitza que el paper de la coordinadora (que proposa Grupo Norte), és molt delicat. Aquesta haurà de tenir tracte constant amb la Gna. Carmen, deixant que ella pugui dirigir, ja que és qui millor coneix la casa.

Mn. Escales, demana si el cost per al resident augmentarà. Mn. Jauset respon que els preu amb la fundació quedarà tancat en un contracte, que

gestionant millor les coses no s'han d'augmentar molt els preus entre altres coses perquè al tractar-se d'una fundació està exempta d'IVA respecte al personal. Amb tot, els costos de la vida s'han incrementat i tothom hem de fer-los front, però el Bisbat de Lleida ha previst unes fundacions que ajudaran a pal·liar el dèficit actual de la Casa Sacerdotal.

El Sr. Bisbe, demana que si un prevere necessita ser vetllat durant un ingrés hospitalari, si al marge dels costos, això ho pot assumir la fundació Grupo Norte. Li responen afirmativament i que el vetllador serà contractat pels dies o les hores necessàries. Entre altres tasques aquesta serà una de les funcions de la coordinadora.

El Sr. Paco Campo, explica que s'ha demanat a Grupo Norte que els serveis de neteja, cuina i altres, siguin portats per la fundació Grupo Norte des del personal disponible a la Casa Sacerdotal. Evidentment la Casa de l'Església assumiria les despeses corresponents a través del seu pressupost.

Mn. Joan Jové, demana a Grupo Norte quines dificultats s'han trobat en altres actuacions similars com la que volen emprendre a Lleida. Se li contesta que sobretot les dificultats es troben al principi, en un lògic període d'adaptació, però que en poc temps s'agraeix la millora dels serveis en general.

El Sr. Bisbe, explica que al marge del que s'hagi d'augmentar del preu de la pensió, que encara s'ha d'aclarir, el que és segur és que el preu de la pensió serà fixa i no es descomptaran els àpats que no es realitzin.

Mn. Pedrós, demana si es continuaran pagant els 20 € d'ajuda als preveres malalts. Se li contesta que això és un signe de fraternitat sacerdotal i que mentre hom no digui el contrari serà així.

Informacions:

La Vicaria de Pastoral explica en nom de Mn. Ezquerra el viatge a Mallorca preparat per acompanyar a Mons. Salinas a la seva pressa de possessió com a Bisbe de Mallorca.

Mn. Pedrós, informa que el dia 16 de desembre, segon diumenge d'Advent a la Catedral, el Sr. Bisbe impartirà un recés d'Advent a les 18.00 h. A les 19:30 h se celebrarà l'Eucaristia amb el ritus d'admissió a ordes de Juan Ignacio Toscano. L'ordenació diaconal està prevista a la parròquia d'Alcarràs.

Mn. Carles Sanmartí, suggereix que un dia es convidi al Consell de Presbiteri al director de Càritas diocesana de Lleida, per tal que expliqui com es gasten els diners que anualment rep aquesta institució.

El Sr. Bisbe, explica la carta circular que ha enviat a tots els preveres de la diòcesi, on es suggereix que ofereixin la seva paga extraordinària a

Càritas diocesana de Lleida. Tanmateix opina que els preveres se sentin lliures per fer el més convenient però que seria molt bo que periòdicament es fessin ajuts a qualsevol institució caritativa de l'Església.

Vicaria Pastoral

Consell Pastoral Diocesà

Sessió del dia 16 de novembre de 2012

Tema Primer i únic: Missatge de Mons. Joan Píris Frígola, Bisbe de Lleida, per al Curs pastoral 2012-2013, “La necessària qualitat espiritual”. Aplicació del missatge pastoral a les quatre Àrees d'Evangelització.

El Sr. Bisbe inicia el tema amb una ponderació sobre algunes particularitats del seu missatge, que tots els components de les quatre àrees d'evangelització han d'haver treballat.

Cal, juntament amb el missatge d'enguany, continuar i aprofundir els objectius dels anys anteriors: iniciació cristiana i presència d'Església a la societat.

Cal seguir donant passes en tots els objectius, però priorititzant aquells que són més importants per tal d'evitar depressions pastorals. Totes les línies dels missatges publicats són importants però en tots cal posar **la necessària qualitat espiritual**.

Cal injectar qualitat espiritual a la nova evangelització i qüestionar-nos com vivim la nostra fe i com portem la nostra vida de creients.

El Sr. Bisbe destaca:

- La invitació, sense pors, al sacerdoci ministerial a aquells joves que es pensi que poden sentir la crida.
- El signe comunitari de la fe: revisar les nostres eucaristies, ajustar horaris, si s'escau reduir el nombre, eliminar les misses a la carta... Redescobrir bé aquest àmbit!
- Les U.P.: la seva raó d'ésser, es per facilitar la integració entre comunitats, compartir riqueses pastorals, complementar-se, esdevenir Església en xarxa.
- Les Àrees d'Evangelització han donat i continuen donant passes en la seva implantació.
- Comunicació cristiana dels bens: el missatge convida al Consell de Pastoral que prengui i estudiï iniciatives al respecte.
- Continuar promovent iniciatives ecumèniques.

Intervencions:

Mn. Gerad Solé (àrea d'espiritualitat): recordatori de què cada tercer diumenge de mes, a la Catedral, s'organitza un recés. El proper es farà el tercer diumenge d'Advent (recés, adoració i missa). Cal difondre aquests recessos i evitar duplicitats.

Sra. Francesca Agustí (àrea d'evangelització): El dia 9 de febrer de 2013, s'organitzaria una nova taula d'evangelització, dissabte al matí a la Casa de l'Església, per qüestionar-nos com fem el nostre "ésser cristià", com comuniquem el missatge de Jesús...

Cal convidar a tantes persones com ens sigui possible.

Àrea de formació: el dia 12 de gener de 2013, s'organitza a la seu de l'IREL una xerrada informativa del que serà el curs d'APAP. A més s'informarà de les condicions necessàries per accedir a aquest curs:

- Haver finalitzat els estudis del DPA o batxiller en teologia i ser presentat per una comunitat.
- Formació, durant un any, en les quatre àrees d'evangelització.
- Un any d'acompanyament en finalitzar el curs.
- Enviament del bisbe a desenvolupar una tasca determinada.

Arxiprestat Baix Segre: Continuen treballant el procés de la iniciació cristiana, per a què no es quedi en una simple xerrada formativa. Estan en contacte amb l'arxiprestat de la Perifèria que tenen una experiència en marxa més consolidada de treball conjunt.

S'han proposat, a més, una trobada de totes les parròquies de l'arxiprestat amb motiu de l'any de la fe.

Arxiprestat Perifèria: Continuen consolidant el projecte de la iniciació cristiana, havent iniciant ja les xerrades formatives per a tots els pares que demanen el baptisme del seu fill. Es proposen que els primers batejos es celebraran a inici d'any.

També estan estudiant com acompanyar millor els nens i els pares des del baptisme fins a la Primera Comunió.

Els esforços també els centren en què les eucaristies siguin veritable signe sacramental en la seva vivència comunitària.

Pastoral penitenciària: Es constata que hi ha una Església molt viva dins dels murs de la presó, on els interns mostren un interès molt gran per escoltar i comprendre la Paraula de Déu.

Pastoral rural: S'expressa la dificultat de l'evangelització en aquest àmbit. Sembla que falti il·lusió per compartir i comunicar la Paraula de Déu. Cal "obrir" més les portes de les comunitats i sortir al carrer a parlar sense vergonya de Crist.

Arxiprestat Seu Vella: S'ha rebut i reflexionat el missatge del Sr. Bisbe, tot compartint el que ja és fa i el que no, intentant millorar aspectes i obrir nous camins.

Mn. Lluís Sallant (des de la Delegació d'Ensenyament) informa també que s'ha organitzat una trobada amb directors d'escola d'Església, per compartir el missatge i posar en comú possibilitats.

En aquest arxiprestat es faran sessions de formació durant la Quaresma, però obertes a la participació de les comunitats d'altres arxiprestats. Hi ha una programada pels dies 11, 12 i 13 de març, a les 19:30 h, amb el lema "Creure-viure-anunciar", finalitzant amb una visita a un lloc martiriàl de Francesc Castelló.

Mn. Ramon Prat, Vicari General: Resumeix alguns aspectes del missatge, amb la idea de què és una crida a la fe personal, a la revisió de la mateixa amb un esforç continuat a la conversió de cor al Crist.

Comparteix que ha anat sorgint la idea de publicar testimonis curts de fe, de laics, sota la pregunta genèrica de quin ha estat el seu itinerari de fe.

Delegació de família: Admeten que continuen treballant la iniciació cristiana, elaborant un programa de formació que pugui servir per ajudar a les famílies en aquest aspecte. Aquesta formació seria per impartir-la a les comunitats, però això ha tingut un seguiment molt desigual, amb parròquies que ho han acollit i altres que no.

Informacions diverses:

El Sr. Ximo Comany, Delegat de Patrimoni artístic i cultural, informa de l'inici de la web "Catalonia Sacra", que és una iniciativa de les diòcesis amb seu a Catalunya. El seu propòsit és donar a conèixer el patrimoni arquitectònic i artístic vinculat a l'Església Catòlica i facilitar-ne l'accés.

També informa que s'està pensant una exposició commemorativa entorn del L'any de la Fe. La voluntat és que es tractés d'una exposició senzilla, entorn de la figura del Crist.

Mn. Josep Vicent Forner, Delegat de Pastoral Vocacional, informa que aquesta Delegació juntament amb la de Joventut, estan sumant esforços per crear una mena de "cultura vocacional" per tal d'enllaçar diverses iniciatives que ja existeixen i es duen a terme al llarg de l'any, donant a conèixer les diverses vocacions en el sí de l'Església.

Informa a més d'una pregària per a joves, però oberta a tothom, que tindrà lloc el dia 23 de novembre a les 20:00 h, a la parròquia Sant Ignasi de Lleida. A més està en marxa la segona convivència d'escolans d'enguany.

S'anima a tothom per a què es difongui les dues iniciatives a les nostres comunitats.

Mn. Josep A. Jové, Vicari de Pastoral: Reflexiona sobre si la manera en que s'estan duent a terme els consells diocesans de Pastoral és la

més adequada. Actualment sobretot és una roda d'informacions sobre les activitats que s'estan duent a terme i cal reflexionar si això ha de ser així o cal donar un nou enfocament.

Afirma que en aquests moments socials i eclesials que vivim, potser seria convenient postures més fermes, com ara una declaració pública del Consell Diocesà de Pastoral.

Secretaria General

Nomenaments

Febrer

Dia 4

Mn. Mateu Hidalgo Sannicolás, Notari de matrimonis i Agent de Precs.

Dia 18

Mn. Jesús Mateu Beà, Rector de la Parròquia de Sant Pau, apòstol, de la ciutat de Lleida.

Dia 25

Mn. Daniel Gómez Fernández, administrador parroquial de les parròquies de l'Assumpció de la Mare de Déu de Torregrossa i de Sant Pere, apòstol, de Puigverd de Lleida.

Març

Dia 6

Mn. Manuel Mercadé Melé, Consiliari de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes.

Necrològica

Mn. Josep Alexandre Baró Ania

Mn. Josep Alexandre Baró Ania, fill de Simeón i d'Aurora, va néixer a Seròs el dia 13 d'abril de 1946. Va iniciar els seus estudis eclesiàstics al Seminari de Lleida on va cursar els estudis de Batxillerat i Filosofia.

Cursa Teologia, entre els anys 1966-1971, a la Facultat de Teologia de la universitat de Friburg, Suïssa. També durant aquest temps cursa dos anys de Periodisme a l'Escola de periodisme de la Facultat de Lletres de la mateixa universitat, realitzant pràctiques al diari local "La Liberté".

Va ser ordenat prevere, el dia 17 d'abril de 1971, per a la Diòcesi de llengua francesa de Lausanne, Genève et Fribourg, Suïssa. Inicià el seu ministeri sent Vicari a Chailly - Lausanne de setembre a juliol de 1974.

De setembre de 1974 a juny de 1984, va ser nomenat capellà - consiliari catòlic per als estudiants de la universitat de Lausanne i de l'Escola Politècnica Federal de Lausanne. Durant aquest període també va exercir el seu ministeri amb adolescents i joves amb dificultats psico-socials.

De l'any 1981 al 1983 va rebre el nomenament de Consiliari Europeu dels moviments JEC (Joventut Estudiant Catòlica) i MIEC (Moviment Internacional d'Estudiants Catòlics).

De l'octubre de 1984 a l'abril de 1985, es va prendre un temps sabàtic d'estudi a l'Escola Bíblica de Jerusalem, a Israel. Va tornar a Suïssa, i després d'un any de ministeri a una parròquia prop de Lausanne, Renens, assumeix la responsabilitat de la Missió Catòlica de Llengua Espanyola del Cantó de llengua alemanya de Solothurn, entre els anys 1986 i 2000. Durant aquest període, també va col·laborar a comunitats parroquials suïsses de llengua alemanya, especialment a Zuchwil.

De gener de 2001 a agost de 2005, exercí de rector i moderador de la pastoral per a la comunitat de llengua francesa a la ciutat bilingüe de Biel/Bienne, al Cantó de Berna.

A l'octubre de 2005, retornà a Catalunya, després de 39 anys de servei pastoral a Suïssa, i s'incorporà a la nostra Diòcesi de Lleida on va exercir els càrrecs de Consiliari del Moviment de Professionals Catòlics; Consiliari de la Delegació diocesana de Pastoral Universitària; Adscrit a la Unitat Pastoral integrada per les parròquies de la Sagrada Família i Santa Teresa Jornet, de Lleida; membre del Consell Tècnic de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida; professor de Mitjans de comunicació de masses i pastoral de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida; Director del Departament de MCS de la Diòcesi de Lleida.

Va morir el dia 23 de març, i ja descansa en la Pau del Senyor.

Comunicat de la reunió núm. 205

El dia **11 de febrer de 2013** ha tingut lloc la reunió núm. 205 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) a la Casa d'Espiritualitat «Maria Immaculada» de Tiana. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona. Han excusat la seva assistència el bisbe de Girona, que s'està recuperant d'una intervenció quirúrgica, i el bisbe de Solsona. Ha assistit també a la reunió l'Administrador diocesà de Tortosa, Mons. Josep Lluís Arín.

Durant el matí s'ha fet present en la reunió Mons. Xavier Salinas, actual bisbe de Mallorca. Mons Jaume Pujol, en nom de tots, ha expressat a Mons. Salinas l'agraïment pel treball realitzat a Tortosa i en les diverses responsabilitats exercides en l'àmbit de la Conferència Episcopal Tarraconense, especialment com a president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC).

En començar, i després de la pregària inicial, Mons. Pujol ha informat els bisbes de l'estat de salut de Mons. Francesc Pardo que evoluciona satisfactòriament.

A continuació, i amb motiu de l'Any de la Fe, els bisbes han dedicat el matí a un recés espiritual, que ha predicat Mn. Joan Planellas, prevere de Girona i vicedegà de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Durant el recés, el Cardenal Lluís Martínez Sistach ha comunicat als bisbes la notícia de la renúncia del papa Benet XVI al ministeri petrí com a bisbe de Roma, i han pogut llegir el text pronunciat pel Pontífex en el Consistori d'aquell mateix matí. Els bisbes han encomanat al Sr. Cardenal que, en nom de tots, fes públic un comunicat en relació a aquest important esdeveniment per a l'Església, i han volgut expressar en aquests moments amb el seu afecte i la seva pregària la comunió eclesial amb el Sant Pare Benet XVI, Successor de Sant Pere, a qui han encomanat en la celebració eucarística del migdia.

A la tarda, els bisbes han tractat diversos temes de l'ordre del dia:

Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense han fet pública la convocatòria d'una Jornada sacerdotal interdiocesana amb motiu de l'Any de la Fe al Monestir de Sta. Maria de Poblet el proper dia 22 d'abril. Per a aquesta trobada s'ha convidat a parlar als preveres, el Cardenal-Arquebisbe de Viena, Christoph Schönborn, O.P., un dels principals responsables de

la redacció de l'actual *Catecisme de l'Església Catòlica*, així com també de la seva versió per als joves, el *YouCat*.

Mons. Jaume Pujol ha exposat detalladament tots els projectes que s'estan portant a terme de cara a les properes beatificacions dels màrtirs del segle XX a Tarragona el proper mes d'octubre. Els bisbes celebren que aquesta beatificació, tan anhelada a les Esglésies de la Tarraconense, se celebri a la seu primada i animen els fidels a preparar-s'hi espiritualment, acollint el gran testimoniatge dels màrtirs de la fe en el segle XX.

Mons. Joan-Enric Vives ha presentat als bisbes el balanç econòmic de l'any 2012 i el Pressupost per a l'any 2013 del Fons Comú Interdiocesà. Els bisbes els han estudiat i els han aprovat.

També han estat tractats diversos aspectes relacionats amb els àmbits de la pastoral de la família i de la vida, així com també dels mitjans de comunicació.

Els bisbes han reestructurat les responsabilitats a l'interior de la CET, confiant l'àmbit de la Catequesi (SIC) al bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Sebastià Taltavull, i el dels Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), al bisbe de Lleida Mons. Joan Piris.

Finalment, els bisbes han nomenat per un període de tres anys, Mn. Josep Baena Iniesta, prevere del bisbat de Terrassa, com a Consiliari català del Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica (MIJAC).

Barcelona, 11 de febrer de 2013

XXI Jornada Mundial del Malalt

Missatge del Sant Pare Benet XVI

«Vés, i tu fes igual» (Lc 10,37)

Benvolguts germans i germanes,

1. L'11 de febrer de 2013, memòria litúrgica de la benaurada Mare de Déu de Lourdes, al santuari marià d'Altötting, se celebrarà solemnement la XXI Jornada Mundial del Malalt. Aquesta Jornada representa per a tots els malalts, agents sanitaris, fidels cristians i per a totes la persones de bona voluntat, «un moment fort de pregària, de participació i d'ofertament del sofriment per al bé de l'Església, així com d'invitació a tothom perquè reconeixin en el rostre del germà malalt el sant rostre de Crist que, patint, morint i ressuscitant, va realitzar la salvació de la humanitat» (Joan Pau II, Carta per la qual s'institueix la Jornada Mundial del Malalt, 13 de maig de 1992, 3). En aquesta ocasió, em sento especialment proper a cadascun de vosaltres, estimats malalts que, als centres de salut i d'assistència, o també a casa, viviu un moment difícil de prova per raó de la malaltia i del sofriment. Que arribin a tots les paraules plenes de coratge pronunciades pels Pares del concili ecumènic Vaticà II: «No esteu ni abandonats ni sou inútils; sou els cridats per Crist, la seva imatge viva i transparent » (Missatge als malalts, a tots els qui sofreixen).

2. Per acompanyar-vos en el pelegrinatge espiritual que des de Lourdes, lloc i símbol d'esperança i gràcia, ens condueix cap al santuari d'Altötting, voldria proposar a la vostra consideració la figura emblemàtica del Bon Samarità (cf. Lc 10,25-37). La paràbola evangèlica narrada per sant Lluc forma part d'una sèrie d'imatges i narracions extretes de la vida quotidiana, amb les quals Jesús ens ensenya l'amor profund de Déu per qualsevol ésser humà, especialment quan experimenta la malaltia i el dolor. Però a més, amb les paraules finals de la paràbola del Bon Samarità, «Vés, i tu fes igual» (Lc 10,37), el Senyor ens indica quina és l'actitud que qualsevol deixeble seu ha de tenir envers els altres, especialment envers aquells als quals cal atenció. Es tracta per tant d'extreure de l'amor infinit de Déu, a través d'una relació intensa amb ell en la pregària, la força per a viure cada dia com el Bon Samarità, amb una atenció concreta per aquell que està ferit en el cos i l'esperit, aquell que demana ajuda, encara que sigui un desconegut i no tingui recursos. Això no sols val per als agents pastorals i sanitaris, sinó per a tots, també per al malalt mateix, que pot viure la pròpia

condició en una perspectiva de fe: «Allò que guareix l'home no és esquivar el sofriment i fugir davant el dolor, sinó la capacitat d'acceptar la tribulació, de madurar en ella i de trobar-hi un sentit mitjançant la unió amb Crist, que ha patit amb amor infinit» (Enc. *Spe salvi*, 37).

3. Diferents Pares de l'Església han vist en la figura del Bon Samarità Jesús mateix, i en l'home caigut a les mans dels lladres Adam, la humanitat perduda i ferida pel propi pecat (cf. Orígenes, Homilia sobre l'Evangeli de Lluc XXXIV, 1-9; Ambròs, *Comentari a l'Evangeli de sant Lluc*, 71-84; Agustí, Sermó 171). Jesús és el Fill de Déu, que fa present l'amor del Pare, amor fidel, etern, sense barreres ni límits. Però Jesús és també aquell que «es desposseeix» de la seva «vestidura divina», que es rebaixa de la seva «condició» divina, per assumir la forma humana (cf. Fl 2,6-8) i acostar-se al dolor de l'home, fins baixar als inferns, com recitem en el Credo, i portar esperança i llum. Ell no reté amb avidesa la seva igualtat amb Déu (cf. Flp 2,6), sinó que s'inclina, ple de misericòrdia, sobre l'abisme del sofriment humà, per vessar l'oli del consol i el vi de l'esperança.

4. L'Any de la fe que estem vivint constitueix una ocasió propícia per a intensificar la diaconia de la caritat en les nostres comunitats eclesials, per ser cadascú bon samarità de l'altre, del qui és al nostre costat. En aquest sentit, i perquè ens serveixin d'exemple i d'estímul, voldria cridar l'atenció sobre algunes de les moltes figures que en la història de l'Església han ajudat les persones malaltes a valorar el sofriment des del punt de vista humà i espiritual. Santa Teresa de l'Infant Jesús i de la Santa Faç, «experta en la *scientia amoris*» (Joan Pau II, Carta ap. *Novo millennio ineunte*, 42), va saber viure «en unió profunda a la Passió de Jesús» la malaltia que «la portaria a la mort enmig de grans sofriments» (Audiència general, 6 d'abril de 2011). El venerable Luigi Novarese, del qual moltes persones conserven encara avui un record viu, va advertir de manera particular en l'exercici del seu ministeri la importància de la pregària pels malalts i amb ells i aquells que pateixen, als quals acompanyava ben sovint als santuaris marians, de manera especial a la gruta de Lourdes. Mogut per la caritat envers el proïsme, Raül Follereau va dedicar la seva vida a la cura de les persones afectades per la lepra, fins als llocs més remots del planeta, promovent entre d'altres coses la Jornada Mundial contra aquesta malaltia. La beata Teresa de Calcuta començava sempre el dia trobant Jesús en l'eucaristia, sortint després pels carrers amb el rosari a la mà per trobar i servir el Senyor present en els qui pateixen, especialment en els que «no són volguts, ni estimats, ni atesos». També santa Anna Schäffer de Mindelstetten va saber unir de manera exemplar els seus patiments mateixos als de Crist: «L'habitació de la malalta es va transformar en una cel·la conventual, i el patiment en servei missioner. [...] Fortificada per la comunió quotidiana es va convertir en una intercessora infatigable

en la pregària, i un mirall de l'amor de Déu per a moltes persones a la recerca de consell» (Homilia en la canonització, 21 d'octubre de 2012). A l'evangeli destaca la figura de la benaurada Mare de Déu, que va seguir el Fill sofrent fins al sacrifici suprem al Gòlgota. No va perdre mai l'esperança en la victòria de Déu sobre el mal, el dolor i la mort, i va saber acollir amb la mateixa abraçada de fe i amor el Fill de Déu nascut a la gruta de Betlem i mort a la creu. La seva ferma confiança en la potència divina es va veure il·luminada per la resurrecció de Crist, que ofereix esperança a qui es troba en el sofriment i renova la certesa de la proximitat i el consol del Senyor.

5. Voldria, per últim, dirigir una paraula de reconeixement profund i de coratge a les institucions sanitàries catòliques i a la societat civil mateixa, a les diòcesis, les comunitats cristianes, les associacions d'agents sanitaris i de voluntaris. Que en tots creixi la consciència que «en l'acceptació amorosa i generosa de tota vida humana, sobretot si és feble o malalta, l'Església viu avui un moment fonamental de la seva missió» (Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Christifideles laici*, 38).

Confio aquesta XXI Jornada Mundial del Malalt a la intercessió de la Santíssima Mare de Déu de les Gràcies, venerada a Altötting, perquè acompanyi sempre la humanitat que pateix, a la recerca d'alleugeriment i d'esperança ferma, que ajudi a tots els qui participen en l'apostolat de la misericòrdia a ser bons samaritans per als seus germans i germanes que pateixen la malaltia i el sofriment, alhora que imparteixo de tot cor la Benedicció Apostòlica.

Vaticà, 2 de gener de 2013

Benedictus PP XVI

XLVII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

Missatge del Sant Pare Benet XVI

**«Xarxes socials: portals de veritat i de fe;
nous espais per a l'evangelització»**

Benvolguts germans i germanes,

Davant la proximitat de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials de 2013, vull proposar-vos algunes reflexions sobre una realitat cada cop més important, i que té a veure amb la manera com les persones es comuniquen avui entre elles. Voldria detenir-me a considerar el desenvolupament de les xarxes socials digitals, que estan contribuint a fer que sorgeixi una nova «àgora», una plaça pública i oberta en la qual les persones comparteixen idees, informacions, opinions, i on, a més, neixen noves relacions i formes de comunitat.

Aquests espais, quan es valoren bé i de manera equilibrada, afavoreixen formes de diàleg i de debat que, portades a terme amb respecte, salvaguarda de la intimitat, responsabilitat i interès per la veritat, poden reforçar els llaços d'unitat entre les persones i promoure eficaçment l'harmonia de la família humana. L'intercanvi d'informació pot convertir-se en comunicació vertadera, els contactes poden transformar-se en amistat, les connexions poden facilitar la comunió. Si les xarxes socials estan cridades a actualitzar aquesta gran potencialitat, les persones que participen en elles han d'esforçar-se a ser autèntiques, perquè en aquests espais no es comparteixen només idees i informacions, sinó que, en última instància, són elles mateixes l'objecte de la comunicació.

El desenvolupament de les xarxes socials requereix un compromís: les persones se senten implicades quan han de construir relacions i trobar amistats, quan cerquen respostes a les seves preguntes, o es diverteixen, però també quan se senten estimulades intel·lectualment i comparteixen competències i coneixements. Les xarxes es converteixen així, cada cop més, en part del teixit de la societat, pel fet que uneixen les persones en virtut d'aquestes necessitats fonamentals. Les xarxes socials s'alimenten, per tant, d'aspiracions arrelades en el cor de l'home.

La cultura de les xarxes socials i els canvis en les formes i els estils de la comunicació suposen tot un desafiament per als qui volen parlar de veritat i de valors. Sovint, com passa també amb altres mitjans de comunicació social, el significat i l'eficàcia de les diferents formes d'expressió semblen

determinats més per la seva popularitat que per la seva importància i validesa intrínseques. La popularitat, per la seva part, depèn sovint més de la fama o d'estratègies persuasives que de la lògica de l'argumentació. A vegades, la veu discreta de la raó es veu sufocada pel soroll de tanta informació i no aconsegueix despertar l'atenció, que es reserva en canvi als qui s'expressen de manera més persuasiva. Els mitjans de comunicació social necessiten, per tant, del compromís de tots aquells que són conscients del valor del diàleg, del debat raonat, de l'argumentació lògica; de persones que intenten cultivar formes de discurs i d'expressió que apel·len a les aspiracions més nobles de qui està implicat en el procés comunicatiu. El diàleg i el debat poden florir i créixer així mateix quan es conversa i es pren seriosament allò que diuen aquells que sostenen idees diferents de les nostres. «Tenint en compte la diversitat cultural, cal aconseguir que les persones no sols acceptin l'existència de la cultura de l'altre, sinó que aspirin també a enriquir-se'n i a oferir-li el que es té de bo, de vertader i de bell» (Discurs per a l'Encontre amb el món de la cultura, Belém, Lisboa, 12 de maig de 2010).

Les xarxes socials han d'afrontar el desafiament de ser veritablement inclusives: d'aquesta manera es beneficiaran de la participació plena dels creients que volen compartir el missatge de Jesús i els valors de la dignitat humana que promouen els seus ensenyaments. En efecte, els creients adverteixen de manera cada vegada més clara que si la Bona Notícia no es dóna a conèixer també en l'ambient digital podria quedar fora de l'àmbit de l'experiència de moltes persones per a les quals aquest espai existencial és important. L'ambient digital no és un món paral·lel o purament virtual, sinó que forma part de la realitat quotidiana de molts, especialment dels més joves. Les xarxes socials són el fruit de la interacció humana, però també donen nova forma a les dinàmiques de la comunicació que crea relacions; per tant, una comprensió atenta d'aquest ambient és el prerrequisit per a una presència significativa dins seu.

La capacitat d'utilitzar els nous llenguatges és necessària no tant per a estar a l'altura dels temps, sinó precisament per a permetre que la infinita riquesa de l'Evangeli trobi formes d'expressió que puguin aconseguir les ments i els cors de tots. En l'ambient digital, la paraula escrita es troba sovint acompanyada d'imatges i sons. Una comunicació eficaç, com les paràboles de Jesús, ha d'estimular la imaginació i la sensibilitat afectiva d'aquells als quals volem invitar a un encontre amb el misteri de l'amor de Déu. Per altra banda, sabem que la tradició cristiana ha estat sempre rica en signes i símbols: penso, per exemple, en la creu, les icones, el pessebre, les imatges de la Mare de Déu, els vitralls i les pintures de les esglésies. Una part substancial del patrimoni artístic de la humanitat ha estat realitzada per artistes i músics que han intentat expressar les veritats de la fe.

En les xarxes socials es posa de manifest l'autenticitat dels creients quan comparteixen la font profunda de la seva esperança i de la seva alegria: la fe en el Déu ric en misericòrdia i amor, revelat en Jesucrist. Aquest compartir consisteix no sols en l'expressió explícita de la fe, sinó també en el testimoniatge, és a dir, «en la manera de comunicar preferències, opcions i judicis que siguin profundament concordes amb l'evangeli, fins i tot quan no se'n parli explícitament» (Missatge per a la Jornada mundial de les comunicacions socials 2011). Una forma especialment significativa de donar testimoniatge és la voluntat de donar-se als altres mitjançant la disponibilitat per a respondre pacientment i amb respecte a les seves preguntes i els seus dubtes en el camí de recerca de la veritat i del sentit de l'existència humana. La presència en les xarxes socials del diàleg sobre la fe i el fet de creure confirma la rellevància de la religió en el debat públic i social.

Per als qui han acollit amb cor obert el do de la fe, la resposta radical a les preguntes de l'home sobre l'amor, la veritat i el significat de la vida —que estan presents en les xarxes socials— es troba en la persona de Jesucrist. És natural que qui té fe vulgui compartir-la, amb respecte i sensibilitat, amb les persones que troba en l'ambient digital. Però, en definitiva, els bons fruits que el fet de compartir l'Evangeli pot donar, es deuen més a la capacitat de la paraula de Déu de tocar els cors, que a cap esforç nostre. La confiança en el poder de l'acció de Déu ha de ser superior a la seguretat que dipositem en l'ús dels mitjans humans. També en l'ambient digital, en què amb facilitat s'alcen veus amb tons massa forts i conflictius, i on a vegades es corre el risc que prevalgui el sensacionalisme, estem cridats a un discerniment atent. I recordem, pel que fa a aquest tema, que Elies va reconèixer la veu de Déu no en el vent fort i impetuós, ni en el terratrèmol o en el foc, sinó en el «murmuri d'un ventjol suau» (cf. 1Re 19,11-12). Confiem que els desitjos fonamentals de l'home d'estimar i ser estimat, de trobar significat i veritat —que Déu mateix ha posat en el cor de l'ésser humà— facin que els homes i dones del nostre temps estiguin sempre oberts al que el beat cardenal Newman anomenava la «llum amable» de la fe.

Les xarxes socials, a més d'instrument d'evangelització, poden ser un factor de desenvolupament humà. Per exemple, en alguns contextos geogràfics i culturals en què els cristians se senten aïllats, les xarxes socials permeten enfortir el sentit de la seva unitat efectiva amb la comunitat universal dels creients. Les xarxes ofereixen la possibilitat de compartir fàcilment els recursos espirituals i litúrgics, i fan que les persones puguin resar amb un sentit renovat de proximitat amb els qui professen la seva mateixa fe. La implicació autèntica i interactiva amb les qüestions i els dubtes dels qui estan lluny de la fe ens ha de fer sentir la necessitat d'alimentar amb la pregària i la reflexió la nostra fe en la presència de Déu, i també la nostra

caritat activa: «Si jo parlés els llenguatges dels homes i dels àngels però no estimés, seria com una esquila sorollosa o un címbal estrident» (1Co 13,1).

Hi ha xarxes socials que, en l'ambient digital, ofereixen a l'home d'avui ocasions per a pregar, meditar i compartir la paraula de Déu. Però aquestes xarxes també poden obrir les portes a altres dimensions de la fe. De fet, moltes persones estan descobrint, precisament gràcies a un contacte que va començar a la xarxa, la importància de l'encontre directe, de l'experiència de comunitat o també de pelegrinatge, elements que són importants en el camí de fe. Per a intentar fer present l'Evangeli en l'ambient digital, podem invitar les persones a viure encontres de pregària o celebracions litúrgiques en llocs concrets com esglésies o capelles. Hi ha d'haver coherència i unitat en l'expressió de la nostra fe i en el nostre testimoniatge de l'Evangeli dins la realitat en què estem cridats a viure, tant si es tracta de la realitat física com de la digital. Davant els altres, estem cridats a donar a conèixer l'amor de Déu, fins als confins més remots de la terra.

Prego perquè l'Esperit de Déu us acompanyi i us il·lumini sempre, i al mateix temps us beneeixi de cor perquè pugueu ser veritablement missatgers i testimonis de l'Evangeli. «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la creació» (Mc 16,15).

*Vaticà, 24 de gener de 2013,
festa de Sant Francesc de Sales*

Benedictus PP XVI

Habemus Papam!

El Cardenal argentí, Jorge Mario Bergoglio, és el nou Papa, amb el nom de Francesc. Déu el beneeixi!

Inici del pontificat de S.S. el Papa Francesc

Aquest matí, a la plaça de Sant Pere del Vaticà, en la solemnitat de sant Josep, s'ha celebrat la Missa d'inici del Pontificat de S.S. el Papa Francesc. L'Eucaristia ha estat presidida pel papa Francesc i concelebrada pels cardenals presents a Roma, els Patriarques i Arquebisbes Majors Orientals, el secretari del Col·legi Cardenalici i dos pares generals religiosos, el dels franciscans menors, P. José Rodríguez, i el dels jesuïtes, P. Adolfo Nicolás. De les diòcesis catalanes, hi han assistit el Cardenal Lluís Martínez Sistach, Arquebisbe de Barcelona; Mons. Jaume Pujol, Arquebisbe de Tarragona; Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe-Bisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra; Mons. Josep Àngel Saiz, Bisbe de Terrassa i Mons. Romà Casanova, Bisbe de Vic.

Abans de començar la Missa, han tingut lloc els ritus específics d'inici del ministeri petrí: la imposició del pal·li, l'entrega de l'Anell del Pescador i el ritu de l'obediència dels cardenals.

En l'homilia, el Sant Pare Francesc ha començat recordant el seu predecessor Benet XVI, del qual ha dit que "li estem propers amb l'oració, plena d'afecte i gratitud", i ha saludat els germans Cardenals i Bisbes, els preveres, diaques, religiosos i religioses i tots els fidels laics. Ha agraït la presència dels representants de les altres Esglésies i comunitats eclesials, així com dels representants de la comunitat jueva i altres comunitats religioses. Així mateix, ha dirigit una cordial salutació als Caps d'Estat i de Govern, a les delegacions oficials de molts països del món i al Cos Diplomàtic.

El Sant Pare ha destacat que la missió que Déu confia a sant Josep és la de ser custodi de Jesús i Maria, una custòdia que després s'estén a l'Església. El Papa ha afegit que "Sant Josep exerceix aquesta custòdia amb discreció, amb humilitat, en silenci, però amb una presència constant i una fidelitat total. Viu la seva vocació amb atenció constant a Déu, obert als seus signes, disponible al seu projecte, i no tant al propi; és custodi perquè sap escoltar Déu, es deixa guiar per la seva voluntat, i precisament per això és més sensible encara a les persones que se li han confiat, sap com llegir amb realisme els esdeveniments. En ell veiem com es respon a la crida de Déu, amb disponibilitat, amb promptitud; però veiem també quin és el centre de la vocació: Crist. Guardem Crist en la nostra vida, per guardar els altres, salvaguardar la creació."

El Sant Pare ha expressat que la vocació de custodiar té una dimensió que correspon a tots: “És custodiar tota la creació, la bellesa de la creació, com ens mostra sant Francesc d’Assís: és tenir respecte per totes les criatures de Déu i per l’entorn en què vivim. És custodiar la gent, preocupar-se per tots, per cada un, amb amor, especialment pels infants, els ancians, els qui són més fràgils. Quan no ens preocupem per la creació i pels germans guanya terreny la destrucció i el cor es queda àrid.”

Finalment, el Sant Pare ha dit que el ministeri petrí del bisbe de Roma, Successor de sant Pere, comporta també un poder, però no hem d’oblidar mai que el veritable poder és el servei, i que també el Papa, per exercir el poder, ha d’entrar cada vegada més en aquest servei que té el seu cim lluminós en la creu; ha de posar els ulls en el servei humil, concret, ric de fe, de sant Josep i, amb ell, obrir els braços per custodiar tot el Poble de Déu i acollir amb afecte i tendresa tota la humanitat, especialment els més pobres, els més dèbils, els més petits.

Acabada l’Eucaristia, el Papa Francesc ha impartit la benedicció apostòlica.

*19 de març de 2013
Solemnitat de Sant Josep*

Homilia del Sant Pare Francesc

Estimats germans i germanes

Dono gràcies al Senyor per poder celebrar aquesta Santa Missa de començament del ministeri petrí en la solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria i patró de l’Església universal: és una coincidència molt rica de significat, i és també l’onomàstic del meu venerat predecessor: hi estem propers amb la pregària, plena d’afecte i gratitud.

Saludo amb afecte als germans cardenals i bisbes, als preveres, di-aques, religiosos i religioses i a tots els fidels laics. Agraeixo la presència als representants de les altres Esglésies i Comunitats Eclesials, així com als representants de la comunitat jueva i altres comunitats religioses. Dirigeixo una cordial salutació als caps d’Estat i de Govern, a les delegacions oficials de tants països del món i al cos diplomàtic.

Hem escoltat en l’Evangeli que «Josep va fer el que l’àngel del Senyor li havia manat i va prendre a la seva dona» (Mt 1,24). Amb aquestes paraules es tanca la missió que Déu confia a Josep, la de ser custodi, custodiar. Custodi de qui? De Maria i de Jesús, però és una custòdia que s’estèn després a l’Església, com ha assenyalat el beat Joan Pau II: «Igual que va cuidar amorosament Maria i es va dedicar amb joiós interès a l’educació de

Jesucrist, també custodia i protegeix seu cos místic, l'Església, de la qual la Verge Santa n'és figura i model» (Exhort. ap. Redemptoris Custos, 1).

Com exerceix Josep aquesta custòdia? Amb discreció, amb humilitat, en silenci, però amb una presència constant i una fidelitat total, fins i tot quan no comprèn. Des del seu matrimoni amb Maria fins a l'episodi de Jesús al Temple de Jerusalem als dotze anys, els acompanya en tot moment amb cura i amor. Està al costat de Maria, la seva esposa, tant en els moments serens de la vida com en els difícils, en el viatge a Betlem per al cens i en les hores tremoloses i joioses del part, en el moment dramàtic de la fugida a Egipte i en l'afanyada recerca del seu fill al temple, i després en la vida quotidiana en la casa de Natzaret, al taller on va ensenyar l'ofici a Jesús.

Com viu Josep la vocació com a custodi de Maria, de Jesús, de l'Església? Amb atenció constant a Déu, obert als seus signes, disponible al seu projecte, i no tant a ell mateix; i això és el que Déu li va demanar a David, com hem escoltat en la primera lectura: Déu no vol una casa construïda per home, sinó la fidelitat a la seva paraula, al seu disseny, i és Déu mateix qui construeix la casa, però de pedres vives marcades pel seu Esperit. I Josep és «custodi» perquè sap escoltar Déu, es deixa guiar per la seva voluntat, i precisament per això és més sensible encara a les persones que li han confiat, sap com llegir amb realisme els esdeveniments, està atent al que l'envolta, i sap prendre les decisions més sensates. En ell, estimats amics, veiem com es respon a la crida de Déu, amb disponibilitat, amb promptitud, però veiem també quin és el centre de la vocació cristiana: Crist. Guardem a Crist en la nostra vida, per guardar als altres, salvaguardar la creació.

Però la vocació de custodiar no només ens afecta a nosaltres, els cristians, sinó que té una dimensió que l'antecedeix i que és simplement humana, que correspon a tots. És custodiar tota la creació, la bellesa de la creació, com se'ns diu en el llibre del Gènesi i com ens mostra sant Francesc d'Assís: és tenir respecte per totes les criatures de Déu i per l'entorn en què vivim. És custodiar a la gent, el preocupar-se per tots, per cada un, amb amor, especialment pels nens, els ancians, els qui són més fràgils i que sovint es queden a la perifèria del nostre cor. És preocupar-se l'un de l'altre en la família: els cònjuges es guarden recíprocament i després, com a pares, tenen cura dels fills; i amb el temps, també els fills es convertiran en cuidadors dels seus pares. És viure amb sinceritat les amistats, que són un recíproc protegir-se en la confiança, en el respecte i en el bé. En el fons, tot està confiat a la custòdia de l'home, i és una responsabilitat que ens afecta a tots. Siguen custodis dels dons de Déu.

I quan l'home falla en aquesta responsabilitat, quan no ens preocupem per la creació i pels germans, llavors guanya terreny la destrucció i el cor queda àrid. Malauradament, en totes les èpoques de la història hi ha

«Herodes» que tramen plans de mort, destrueixen i desfiguren el rostre de l'home i de la dona.

Voldria demanar, si us plau, a tots els qui ocupen llocs de responsabilitat en l'àmbit econòmic, polític o social, a tots els homes i dones de bona voluntat: siguem «custodis» de la creació, del disseny de Déu inscrit en la naturalesa, guardians de l'altre, del medi ambient, no deixem que els signes de destrucció i de mort acompanyin el camí d'aquest món nostre. Però, per «custodiar», també hem de tenir cura de nosaltres mateixos. Recordem que l'odi, l'enveja, la supèrbia embruten la vida. Custodiar vol dir llavors vigilar sobre els nostres sentiments, el nostre cor, perquè aquí és d'on surten les intencions bones i dolentes: les que construeixen i les que destrueixen. No hem de tenir por de la bondat, més encara, ni tan sols de la tendresa.

I aquí afegeixo encara una altra anotació: el preocupar-se, el custodiar, requereix bondat, demana ser viscut amb tendresa. En els Evangelis, sant Josep apareix com un home fort i valent, treballador, però en la seva ànima es percep una gran tendresa, que no és la virtut dels febles, sinó més aviat tot el contrari: denota fortalesa d'ànim i capacitat d'atenció, de compassió, de veritable obertura a l'altre, d'amor. No hem de tenir por de la bondat, de la tendresa.

Avui, al costat de la festa de Sant Josep, celebrem l'inici del ministeri del nou Bisbe de Roma, successor de Pere, que comporta també un poder. Certament, Jesucrist ha donat un poder a Pere, però de quin poder es tracta? A les tres preguntes de Jesús a Pere sobre l'amor, segueix la triple invitació: Pastura els meus anyells, pastura les meves ovelles. Mai oblidem que el veritable poder és el servei, i que també el Papa, per exercir el poder, ha d'endinsar-se cada vegada més en aquest servei que té el seu cim lluminós en la creu, ha de posar els seus ulls en el servei humil, concret, ric de fe, de sant Josep i, com ell, obrir els braços per custodiar a tot el Poble de Déu i acollir amb afecte i tendresa a tota la humanitat, especialment els més pobres, els més febles, els més petits; el que Mateu descriu en el judici final sobre la caritat: al qui té fam, set, a qui és estranger, nu, malalt, empresonat (cf. Mt 25,31-46). Només qui serveix amb amor sap custodiar.

A la segona lectura, sant Pau parla d'Abraham, que «recolzat en l'esperança, va creure, contra tota esperança» (Rm 4,18). Recolzat en l'esperança, contra tota esperança. També avui, davant tants cúmuls de cel gris, hem de veure la llum de l'esperança i donar nosaltres mateixos esperança. Custodiar la creació, cada home i cada dona, amb una mirada de tendresa i d'amor, és obrir una escletxa de llum enmig de tants núvols, és portar la calor de l'esperança. I, per al creient, per a nosaltres els cristians, com Abraham, com sant Josep, l'esperança que portem té l'horitzó de Déu, que se'ns ha obert en Crist, està fundada sobre la roca que és Déu.

Custodiar Jesús amb Maria, custodiar tota la creació, custodiar a tots, especialment als més pobres, custodiar-nos a nosaltres mateixos; heus aquí el servei que el Bisbe de Roma ha d'exercir, però al qual tots estem cridats, per fer brillar l'estrella de l'esperança: protegim amb amor el que Déu ens ha donat.

Imploro la intercessió de la Mare de Déu, de sant Josep, dels apòstols sant Pere i sant Pau, de sant Francesc, perquè l'Esperit Sant acompanyi meu ministeri, i a tots vosaltres us dic: Pregueu per mi. Amen.

Vida Diocesana

50 aniversari de la fundació de la P. de la Sgda. Família

En aquest cicle de Nadal, la Parròquia de la Sgda. Família ha obert els actes commemoratius del 50è aniversari de la fundació de la parròquia.

L'acte inaugural ha estat presidit pel Sr. Bisbe, autoritats municipals, representants de les diverses entitats del barri i fidels que han omplert el temple. Al llarg de l'any se celebraran diversos actes dirigits a les famílies, la tercera edat, els infants i a tot el barri en general.

Després de l'Eucaristia s'ha inaugurat una exposició dels diferents

elements que han estat la base dels pessebres realitzats al llarg d'aquests 50 anys pel mestre pessebrista de la parròquia Albert Bertran.

Així mateix la Unitat Pastoral a la que pertany la Parròquia ha presentat a concurs tres pessebres, ubicats cadascun en cada un dels temples de la U.P., havent obtingut un tercer premi i dos accèssits.

Es tancà el cicle de Nadal amb la recepció dels Reis Mags a l'ermita de Grenyana en finalitzar l'Eucaristia del dia d'Epifania.

Mary Bometón Aguilar

Visita pastoral del Sr. Bisbe a la P. de Santa Teresina

Amb molt de goig hem acollit i acompanyat al Sr. Bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris al llarg de tota la seva visita pastoral a la nostra Parròquia-Santuari de Santa Teresina de Lleida.

El dilluns, a les 18 h ha iniciat la seva visita amb el grup d'infants de Catequesi de Comunió (1r i 2n any) parlant amb ells de Jesús i de la importància que és tenir-lo com amic, participant en els cants d'ad-

vent i escollint una postal de Nadal entre totes les que havien fet els nens per presentar-la en la celebració de l'eucaristia del diumenge dia 16. Ha continuat la visita amb els catequistes de Primera Comunió, els monitors, els joves de confirmació i un grup de joves que ajuden en els projectes solidaris d'una missió del Tercer Món.

El dimarts, al matí, ha visitat el **col·legi veí de Joan XXIII**. Els alumnes han cantat unes nades i han establert amb ell una conversa molt de tu a tu. Tot seguit s'ha reunit amb l'equip de direcció, de pastoral i el claustre de professors obrint-se un espai de diàleg distès entorn a qüestions de l'ensenyament i altres temes socials.

A la tarda ha visitat el **col·legi de les Dominiques**, on també els nens li han cantat nades, una d'elles amb ritme de rap molt gracios!, i li han fet preguntes molt directes. Ha continuat amb els alumnes de batxiller i ha acabat amb l'equip de direcció i de pastoral compartint una estona de reflexió i amistat amb uns dolços nadalencs.

Més tard, ha visitat les dependències del **Centre Obert Pare Palau (l'obra social de la nostra parròquia)** on s'ha adonat de la tasca de prevenció i reforç escolar que fem als nens/es en els seus tres nivells (petits, mitjans i grans). Després s'ha reunit amb l'equip coordinador del Centre i amb tots els col·laboradors i voluntaris tot agraint-los l'esforç i dedicació posat en aquesta tasca social.

I a les 20 h s'ha reunit amb el **Consell Pastoral de la Parròquia**. Els representants de cada grup parroquial li han presentat les seves activitats pastorals i les seves dinàmiques així com alguna que altra preocupació pastoral. El sr. Bisbe els ha animat a caminar plegats seguint les petjades evangelitzadores dins la pastoral diocesana i eclesial.

El dimecres, ha visitat el **col·legi de les Heures**. Primer reunió amb l'equip directiu i després respostes espontànies i senzilles a moltes preguntes filosòfiques i religioses dels alumnes de Batxillerat.

A les 18 h en la nostra parròquia s'ha reunit amb **diversos grups**: vida creixent, pastoral de la salut, servidors de la paraula, grup bíblic, espiritualitat carmelitana, animant-los a continuar amb un esperit renovat seguint les orientacions del pla pastoral diocesà.

A les 19:15 h ha participat del **res de vespres de la comunitat** a la nova capella del Santíssim dedicada als pares de Santa Teresina (Lluís i Cèlia Martin).

El dijous, ha visitat la **Llar Municipal de Santa Teresina** on s'ha reunit amb la Junta de coordinació i direcció.

A les 20 h l'ha acollit l'**Associació de veïns "Barri Universitat"**. Moltes han estat les problemàtiques comentades i en especial els desnonaments i l'oferta diocesana d'una part de l'edifici de l'IREL (antic seminari).

El divendres, festivitat de **sant Joan de la Creu**, ha presidit l'eucaristia solemne concelebrada per tota la comunitat religiosa i amb la participació del cor parroquial. Després s'ha quedat a sopar amb la comunitat religiosa i les col·laboradores de la revista "Pluja de Roses" del Santuari.

El dissabte, ha visitat **3 famílies on hi ha malalts** i els hi ha donat la comunió.

Al migdia, ha celebrat l'eucaristia a l'**Oratori del passeig de**

Ronda, i ha acabat dinant amb les famílies i la gent gran.

Amb l'Eucaristia de les 11:30 h del **diumenge**, on participen els nens i nenes de primera comunió ha finalitzat la seva visita Pastoral.

Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris, gràcies per la seva proximitat i el seu afecte donat al llarg d'aquests dies.

P. Jesús Sans i Compte, ocd.
Rector de la Parròquia de Santa Teresina

Preparant el futur: Animadors/res de comunitat

Quarenta-cinc persones han participat, recentment, en una sessió informativa organitzada per l'IREL. L'acte ha començat amb la pregària i les paraules de Mn. Ramon Prat, Vicari General i director del mateix. Seguidament, ha pres la paraula el Sr. Laureano Sánchez, President de la Fundació Verge Blanca de Lleida, i responsable d'aquesta formació per Animadors/res, per presentar el contingut dels dos cursos formatius que tenen per missió preparar els futurs animadors

i animadores de comunitats parroquials en atesa de prevere.

Les persones destinatàries són els laics i laiques, per tal que puguin acompanyar parròquies que ja no tenen o no tindran, en un futur pròxim, mossens per atendre-les.

Cal dir que els candidats han de ser presentats per les seves comunitats.

Durant el mes de febrer en continuarem informant.

Presa de possessió de Mons. Salinas com a Bisbe de Mallorca

Tot va anar com estava previst. Fórem 11 viatgers: dues laiques, vuit mossens i el Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris. En alguns moments se'ns va afegir Mn. Lucas

amb un connacional seu, sacerdot incardinat a Terrassa, El motiu del viatge era acompanyar Mons. Xavier Salinas, en la seva presa de possessió com a nou Bisbe de Mallorca.

Recordem que Mons. Salinas va estar un any i mig entre nosaltres com a Administrador Apostòlic del Bisbat de Lleida, quan Mons. Ciu-raneta va haver de renunciar per malaltia.

Arribàrem a Mallorca a l'hora de dinar del divendres, 11. Ens hostatjàrem en una Casa d'Espiritualitat, a la muntanya, amb una vista espectacular sobre el mar i la badia de Mallorca. Les religioses ens tractaren meravellosament.

La tarda del divendres vàrem poder veure dos monuments de Mallorca, els millors.

Primerament ens traslladàrem al santuari de la Patrona de Mallorca, la Mare de Déu de Lluc, en un del llocs més alts de l'illa. Allí celebràrem l'Eucaristia.

Agraïm l'acolliment i les explicacions de Toni Vallespí, religiós de "los Sagrados Corazones", que tenen cura del Santuari. En tornar a Mallorca, vam tenir la sort de què la Catedral estava oberta i totalment il·luminada, mentre feien els preparatius per a la cerimònia del dissabte.

Vam poder així contemplar amb detenció la perla de Mallorca, que reflecteix en el mar. Una meravella en tots els sentits.

La presa de possessió del nou Bisbe, Xavier Salinas, fou el dissabte a les 11:30 del matí. La catedral que

lluïa tot el seu art i la seva claredat estava plena de gom a gom.

Uns 300 mossens (60 de Tortosa), 24 bisbes i multitud de fidels. Hi eren presents les autoritats locals i autonòmiques de les Illes. També Àngel Ros, Alcalde de Lleida.

La cerimònia, molt ben realitzada en tots els aspectes, lleugera (ni que dures dues hores). Va estar presidida en els primers moments pel Nunci Mons. Renzo Fratini que, després de presentar el nou Bisbe i fer llegir el nomenament del mateix, fet pel Sant Pare Benet XVI, li va donar el bàcul, signe de la dignitat i missió episcopal –com a "pastor" de la Diòcesi– i li va cedir el seient –la càtedra– des de la qual, i com a bisbe de Mallorca, va presidir tota la celebració eucarística.

Com és costum, al final de la celebració, tothom va poder saludar el nou pastor, Xavier Salinas. Volem deixar constància que, en aquests moments, quan vàrem passar els de Lleida, ens donà a cadascun de nosaltres una abraçada molt forta, visiblement emocionat, agraint així que ens hi haguéssim volgut fer presents.

Tots vam pregar perquè Déu li concedeixi ser un bon pastor de Mallorca, a imatge del Bon Pastor, Jesucrist.

I això serà també per a ell el motiu més gran de la seva alegria.

Comiat del Comitè Oscar Romero de Lleida

Han assistit membres dels comitès catalans: de Barcelona, de Terrassa, també persones vinculades al que havia estat l'antic

Cor de Sabadell i com no, voluntaris i socis de Lleida...

L'Eucaristia celebrada per mossèn Carles Sanmartin i mossèn Xavi Navarro.

Èxit de participació en la Infància Missionera

Aquest dissabte hem viscut uns moments molt emocionats celebrant la Infància Missionera. Des d'aquesta Delegació de Missions fa setmanes que animem a les catequistes a què introdueixin la realitat missionera en el treball que fan acompanyant infants. Oferint materials, facilitant vídeos, presentacions, etc. I per poder-ho celebrar plegats, la Fira de la Infància Missionera, posa la cirereta al pastís. Sabíem que vindria gent, perquè moltes catequistes anaven confirmant que vindrien... el que no sabíem era que vindrien tants nens i nenes. I estem encantats.

Va ser un moment de trobada d'infants vinguts de diverses parròquies del bisbat, de fer nous amics, d'aprendre valors, de compartir el que cadascú sap, d'acollir al desconegut, de ser una mica més missioners i missioneres. La dinàmica va

seguir l'esquema de sempre: el sr. Bisbe donà la benvinguda i dedicà unes paraules encoratjadores als presents, nens, nenes i els seus acompanyants. Una catequista explicà de manera amena, acompanyada d'imatges, quin és el significat del lema d'aquest any "amb els infants d'Europa... acollim a tots com Jesús". I després, els nens i nenes barrejats en grups diferents, van iniciar un viatge per Europa passant per diferents jocs; que d'una forma o altra es relacionaven amb el sentit del lema. I per acabar, tothom va poder berenar amb allò que cadascú va aportar.

Estem molt agraïts a les catequistes que van prenent consciència de la importància d'integrar la dimensió missionera en el seu treball. El seu ànim, disponibilitat i coratge és tot un exemple del qual els infants que acompanyen es beneficiaran.

Ordenació de Diaca a la P. d'Alcarràs

El 27 de gener passat, a la parròquia d'Alcarràs, el Sr. Juan Ignacio Toscano Cruz va

ser ordenat diaca pel Sr. Bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris i Frígola. Cal destacar que és el primer cop

que s'ha celebrat aquest sagrament a la parròquia i poble, cosa que la comunitat cristiana ha agraït molt especialment i ho ha viscut com una benedicció de Déu.

El Sr. Bisbe va presidir l'eucaristia acompanyat pels vicaris de la nostra diòcesi, dels rectors del seminari de Lleida i interdiocesà, i dels mossens de la parròquia del poble.

En el presbiteri també servien a l'altar els diaques i alguns seminaristes i acòlits. Una cinquantena de capellans van concelebrar durant l'eucaristia.

Les parròquies d'Alcarràs, Pardinyes, El Carme i també un grup de joves de la Delegació de Joves del nostre bisbat, van omplir tota l'església.

Els cants van ser especialment ben preparats pels joves de l'esplai "El Cau", de Pardinyes. Les autori-

tats de la vila es van fer presents en aquest acte pel seu caràcter únic i especial. L'ordenació va ser seguida en directe –des de Colòmbia– per la família del Juan Ignacio, gràcies a les noves tecnologies i a les facilitats de l'ajuntament de la vila.

En acabar l'eucaristia, la festa va continuar als locals de la capella de sant Sebastià amb un pìscolabis preparat per a l'ocasió. Agraïm al Senyor aquesta ordenació del Juan Ignacio.

Agraïm al senyor bisbe que hagi volgut ordenar-lo a la parròquia d'Alcarràs i al Juan Ignacio el seu oferiment i decisió, i donem gràcies a totes les persones que han fet possible que aquesta celebració hagi estat reeixida. Podem dir i reconèixer que Déu ens ha beneït.

Mn. Xavier Navarro
i Mn. Enrique Galvis

Exercicis espirituals per a preveres

Com tots els anys el Bisbat de Lleida ha organitzat a la casa de l'Església (Acadèmia Mariana) una setmana d'Exercicis Espirituals del 28 de gener a l'1 de febrer per als sacerdots de la Diòcesi. Hi hem assistit un grup acompanyats pel nostre Bisbe Joan Piris.

Aquests Exercicis han estat dirigits pel Bisbe Auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull. Les meditacions, centrades en la vida de Jesús des del pessebre a la Creu

que ens porta a la Resurrecció, han estat una regal per a tots. Ens parlà també de l'Eucaristia, font i cimal en la vida i missió de l'Església.

Eucaristia, Litúrgia de les hores, Adoració davant el Santíssim, silenci i reflexió personal han estat moments privilegiats per tots nosaltres.

Com a cloenda hem tingut una trobada fraterna on hem posat en comú tot el que hem viscut aquests dies, enfortint així el nostre ministeri

pastoral, sabent que som humils treballadors de la vinya del Senyor.

Animem a tots a gaudir d'uns dies de recolliment, de pregària i de trobada amb el Senyor. Amb Paraules de l'Apòstol "l'amor humà s'alimenta de l'amor diví".

Gràcies Bisbe Sebastià per tot el que hem viscut aquests dies. Les vostres paraules han estat una flama de l'Esperit. Que aquesta resti sempre encesa en tots nosaltres.

Mn. Santiago Mataix
i Mn. Josep Ma. Cebrià

El Sant Pare Benet XVI ha anunciat la seva renúncia

Aquest matí, després de parlar amb el nostre bisbe Joan Piris, reunit juntament amb tots els bisbes de Catalunya en assemblea ordinària de la Conferència Tarraconense, confirmem la notícia

de la renúncia del Sant Pare Benet XVI, per motius de salut.

En aquests moments, acollim aquesta decisió del Sant Pare amb estima i confiança en Déu que guia l'Església.

Èxit de participació a la jornada "Sóc Cristià. I ara què?"

Dissabte, 9 de febrer, s'ha celebrat, al Paraninf de l'Acadèmia Mariana, una jornada organitzada per l'Àrea d'Evangelització del Bisbat de Lleida (Gaudium et Spes), per reflexionar sobre: "Sóc cristià. I ara què? El treball ha consistit en veure com ha de ser la presència del cristià en el món

d'avui. La trobada ha consistit en una taula d'experiències, posteriorment un treball en grups i, com a cloenda, l'Eucaristia presidida pel bisbe Joan Piris.

La trobada ha comptat amb l'assistència de diferents grups, moviments, delegacions i laics/laiques de la diòcesi lleidatana.

Hospitalitat Diocesana de la Mare de Déu de Lourdes

Un any més, el passat diumenge dia 10 de febrer l'Hospitalitat Diocesana de la Mare de Déu de Lourdes hem celebrat, a la Catedral, el dia de la Mare de Déu de Lourdes.

L'acte s'ha iniciat, com cada any, amb un emotiu rosari de torxes que ens ha congregat al voltant de la nostra Mare. La seva imatge ha estat portada per tota la Catedral, per un grup de voluntàries.

Una vegada finalitzat el rosari de torxes, la delegada de Pastoral Sanitària, Dra. Montserrat Esquerda ha pronunciat unes paraules als assistents per proclamar l'esperit del curs de la Pastoral de la Salut i inaugurar-lo.

Tot seguit s'ha celebrat l'Eucaristia presidida, com tot l'acte, pel nostre Bisbe Joan Piris i concelebrada per molts dels preveres de la Diòcesi que han participat de tota la celebració. Han acompanyat els cants d'un cor format per membres de la coral de l'Hospitalitat i del petit cor de la Catedral, dirigits per mossèn Joaquim Mesalles.

En acabat l'Eucaristia, el president de l'Hospitalitat, en Ramon Maria Reig, ha adreçat unes paraules als assistents, que han omplert la

totalitat del temple, encoratjant-los a participar en la peregrinació a Lourdes del 2013; tot fent esment que la peregrinació és una gran oportunitat per aprofundir en la fraternitat hospitalària i diocesana i assenyalant que aprofundir en la fraternitat evangèlica és deixar-se portar per l'Esperit de Déu que és Amor i és, en conseqüència, fer-se instruments del bé que tant necessita el món en tot temps i en especial en els moments actuals.

La peregrinació de 2013 serà els dies 27, 28, 29 i 30 de juny; les inscripcions de 17:30 a 20:00 hores els dimecres i dijous d'entre els dies 15 de maig a 13 de juny, a l'Acadèmia Mariana. Us hi esperem!

Roser Garcí
i Carles Sanmartín

Una partida a 4 bandes

Dissabte passat, 16 de febrer, es van reunir les delegacions de missions i de joves, persones a nivell individual de la Fundació Verge Blanca i els mossens de Cali, Julio-Enrique Galvis i Juan Ignacio Toscano, així com Xavier Navarro, rector de la Parròquia d'Alcarràs. Una reunió a quatre bandes per dialogar sobre la trobada entre les diòcesis de Cali (Colòmbia) i Lleida.

¿Podríem imaginar una relació entre els joves de les nostres respectives diòcesis?

¿Podria concretar-se això en un projecte entre les delegacions representades?

És molt aviat per concretar res, però el diàleg ha estat fructuós i fecund per a tots.

3a trobada Xarxa d'Entitats d'Acció Caritativa i Social

El tema serà “Mirar amb realisme, valorar amb esperança, actuar amb imaginació” que presentarà el Sr Bisbe, Joan Piris.

El Bisbe Joan Piris, ponent de la 3a trobada de la Xarxa d'acció socio-caritativa que ha tingut lloc el dissabte 9 de març de les 9:45 a les 13:30 h, a la sala d'actes del Pavelló dels Maristes (Av. Madrid), ha suggerit la possibilitat que la Diòcesi de Lleida pugui desprendre's d'instal·lacions que no en faci ús per destinar-les a accions caritatives i d'assistència social. El bisbe ha fet aquesta reflexió en el decurs de la ponència de la Tercera Trobada de la Xarxa d'Entitats d'Acció Caritativa i Social, que s'ha celebrat al Col·legi Maristes de Lleida, i en la que han participat un centenar de membres de les 15 entitats d'aquesta Xarxa.

Després de la ponència del Bisbe Joan, els assistents s'han reunit dialogar en grups i posar posteriorment algunes preguntes al ponent.

El nostre bisbe, que ha centrat la seva intervenció en analitzar la realitat a la qual ens ha conduït la crisi, en valorar les possibilitats per sortir-nos-en i en com actuar per aconseguir-ho, ha plantejat una reflexió: malgrat que l'acció caritativa i social no és només de caire econòmic, “els membres de l'Església, les seves entitats, les seves comunitats (des del nivell parroquial al diocesà) no hauríem de qüestionar-nos també si pot ser major el nostre despreni-

ment material i real de béns propis, al menys d'instal·lacions infrautilitzades?”

Abans d'abordar aquest punt, ha reconegut que l'acció caritativa i social de l'Església no ha de ser només de caire econòmic i ha mostrat la seva admiració i agraïment per tot un “exèrcit de persones anònimes” que en la senzillesa del seu entorn estan en silenci “a peu d'obra”, cuidant el malalt, acompanyant l'abandonat i acostant-se a l'exclòs.

No obstant, no ha volgut excloure la importància dels recursos alhora de dur a terme les accions caritatives i, malgrat haver proposat als membres de la diòcesi de Lleida a contribuir amb el 0,7% dels ingressos a assumptes socials i demanat al Consell Pastoral que estudiï la posada en marxa d'iniciatives en aquest sentit, ha llençat aquesta idea del despreniment material de bens propis.

El nostre pastor ha centrat la seva ponència en analitzar les conseqüències de la greu crisi econòmica, que ha consolidat una nova estructura social.

Cada cop són més les persones i famílies que han perdut l'esperança en el seu projecte vital i cada vegada hi ha menys recursos en el sistema públic d'assistència per fer front a les necessitats que es generen. Ha assenyalat però que no només calen recursos econòmics.

Aquesta nova situació social, que ha deixat de ser conjuntural

per esdevenir estructural, implica un altre tipus d'assistència d'acompanyament, mediació i autoestima, perquè cada cop hi ha més persones i famílies en el llindar de la pobresa, que a més a més cada cop són més pobres.

Malgrat tot, ha dit que hi ha motius esperançadors per la presa de consciència del col·lectiu ciutadà, que ha fet una autocrítica sobre l'estil de vida i el malbaratament dels recursos, ha censurat la gestió d'alguns responsables polítics i econòmics i ha assumit cada cop més un compromís on la persona passa a ocupar el centre de l'activitat cívica, social i econòmica.

Després d'aquest anàlisi, ha suggerit actuar amb imaginació

davant d'aquesta problemàtica. I ho ha fet apel·lant a la caritat i la compassió del bon samarità enteses com a compromís social. "L'acció de l'Església ha de ser una resposta a la crida que li fan els mateixos pobres", ha dit el bisbe Joan, i "al mateix temps, "buscar als més pobres, als més distants, als més molestos, perillous i desagraïts... sobretot quan ningú els conegui o reconegui com a tals i ningú se n'ocupi d'ells".

També ha manifestat que el treball de la Xarxa d'Entitats d'Acció Caritativa i Social de la Diòcesi donava fruits tant interns, amb l'enfortiment i coneixement mutu de la tasca coordinada, com externs, amb la bona relació amb altres plataformes socials.

"Catalonia Sacra" a Lleida

La Catedral de Lleida ha acollit l'inici de Catalònia Sacra a la nostra diòcesi. Aquest és un projecte de difusió del patrimoni cultural de l'Església, impulsat pels deu bisbats amb seu a Catalunya. Ha estat presentat a casa nostra amb un acte que ha resultat molt ric en totes les aportacions fetes pels ponents i pels responsables del Projecte. Destacaríem la ponència del Delegat del Patrimoni Artístic, el Dr. Joaquim Companys la qual ha tingut com a eix principal el valor de la Bellesa i la seva importància en la vida i l'art.

La darrera intervenció ha estat la ponència del Dr. Francesc Fité qui ha parlat de la imatge de la Mare de Déu del Blau, oferint una explicació molt detallada. Un muntatge audiovisual ens ha ajudat conèixer una mica més el projecte que ja ha estat presentat en diferents bisbats. La trobada ha estat molt bona ocasió per a valorar un cop més tot el Patrimoni Artístic i treballar en xarxa la qual cosa no serà mai temps perdut. Per tenir més informació de les propostes d'aquesta iniciativa es pot consultar la web: www.cataloniasacra.cat

Nou rector a la Parròquia de Sant Pau de Lleida

El senyor bisbe ha confiat la Parròquia de Sant Pau Apòstol, situada al barri de la Mariola de Lleida, a Mossèn Jesús Mateu Beà, fill del poble de Bovera. Mn. Jesús Mateu va ser ordenat prevere el dia 8 de desembre de l'any 1997.

Tot s'ha desenvolupat en la celebració de la missa de 12 d'aquest propassat diumenge, dia 10 de març. Durant la celebració, presidida

pel Sr. Bisbe, Joan Piris, Mn. Jesús ha pres possessió de la seva nova responsabilitat.

La comunitat parroquial l'ha rebut amb esperança il·lusionada, li ha desitjat una llarga i feliç estanda, així com una missió pastoral encertada, enmig d'una barriada que delira i es mereix de la presència amorosa de la caritat cristiana.

Dotzè aniversari de la Beatificació d'en Francesc Castelló

“Amb quin goig us exalço Senyor” Aquesta preciosa exclamació del Salm 29, ha estat el fil conductor de les paraules que ens va adreçar el Sr. Bisbe en l'eucaristia celebrada l'onze de març, per commemorar el dotzè aniversari de la beatificació d'en Francesc Castelló.

Sempre resulten colpidores les cartes que el Beat adreça als seus, en els moments darrers de la seva vida. En ell tenim l'exemple proper de la

persona que Creu, Viu i Anuncia la seva fe joiosa en el Crist ressuscitat. “Tot estic envoltat d'idees alegres com un pressentiment de la Glòria” (De la carta a la seva núvia).

Beat Francesc, en aquest any de la fe, ajuda'ns a viure la joia de creure!

A continuació ha tingut lloc la primera xerrada quaresmal a càrrec del senyor Bisbe.

50 anys seguint el Crist

El passat dimarts, 26 de març, va ser una jornada plenament sacerdotal. Era Dimarts Sant, i aquest dia, tradicionalment, el nostre Bisbat celebra la Missa Crismal.

L'any passat, ja vam celebrar les bodes d'or i plata sacerdotals (el que anomenem Jornada Sacerdotal) al mateix matí del Dimarts Sant. Així, els sacerdots que acostumen a participar en la Missa Crismal no

han de tornar un altre dia per la Jornada Sacerdotal. Abans, aquesta jornada la celebràvem el dissabte més proper al dia 10 de maig, festa de sant Joan d'Àvila, patró del clergat.

Enguany però, la celebració ha tingut un to especial perquè també el nostre senyor Bisbe celebrava les seves noces d'or. L'han acompanyat els mossens Josep A. Jové, Joaquín Lax i Josep Moré, ordenats sacerdots l'any 1963.

Igualment, el P. Jacint Casanovas i el germà Andrés Huzmán, ambdós jesuïtes. Per aquest motiu, ben bé un centenar de sacerdots (entre ells, 12 religiosos) ens vàrem aplegar per congregar fraternalment durant el matí.

Vam començar pregant conjuntament, resant l'ofici de Lectura. Més tard, vam escoltar la conferència de Mossèn Esquerda que, plena d'esperit sacerdotal, ens va convidar a enamorar-nos de Crist com a premissa única per la nova evangelització.

Ens va obrir, també, a l'horitzó de l'Església universal, tot recordant-nos que la fe cristiana no es troba només a Europa i que no en tots els països del món es viu la crisi de vocacions del nostre continent.

Va ser una alenada d'aire fresc recordar que pertanyem a una Església universal. I vam acabar el matí compartint, també conjuntament, l'àpat del migdia. L'Acadèmia Mariana va ser el marc per a aquesta celebració.

A la tarda, en la Missa crismal, vam manifestar la nostra comunió sacramental amb els germans sacerdots i amb el nostre Bisbe, en una Catedral plena de cristians, conscients de la importància de viure aquesta manifestació de la unitat de l'Església diocesana.

Allí, els sacerdots i el mateix Bisbe vam renovar el nostre compromís de viure a fons el sacerdoci i de lliurar-nos, totalment i sense reserves, al servei del poble cristià. Una jornada plenament sacerdotal.

Mn. Jaume Pedrós

